

Ο ΟΡΘΟΔΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ'. — YEAR XXVII

ΙΟΥΝΙΟΣ—JUNE, 1961

ΑΡΙΘ. 495 — NO. 495

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. Ψηφιδωτή εικών (μωσαϊκόν) τῆς Βυζαντινῆς Μονῆς τῆς Χώρας (Kahriye Camii), (1310 μ.Χ.).

SAINT PAUL THE APOSTLE. Byzantine mosaic of about 1310 A.D. in the Monastery of Chora (Kahriye Camii) in Constantinople (Istanbul), Turkey.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ (24–30 Ἰουνίου) τὸ παρὸν τεύχος τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν μέγαν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, τὸν οὐρανοδόμονα Παῦλον.

ON THE WEEK OF ST. PAUL THE APOSTLE (June 24–30) this issue of the "Orthodox Observer" is dedicated to the great St. Paul, the Apostle of all nations.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ: Πλήρης Κατάλογος θεμάτων τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως Ρόδου. Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.

IN THE JULY ISSUE: A complete List, in Greek and English of the Subjects to be discussed at the Pan-Orthodox Council on the Island of Rhodes, Greece, to be held next September.

ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

Η ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗ
ΩΣ SOCIAL AGENCY

Τὸ Ἀμερικανικὸν Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ International Social Service καὶ μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ὅπως ἰδρῶσι παρ' αὐτῇ ἰδιαιτέρον Γραφεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας, μὲ σκοπὸν νὰ προσφέρῃ ὑπεύθυνον βοήθειαν εἰς τοὺς αἰτοῦντας, ὅπως υἱοθετήσουν ὀρφανὰ.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς ἀρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης:

UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
IMMIGRATION AND NATURALIZATION SERVICE

WASHINGTON 25, D. C.

CO 205.1-P

On April 4, 1960, the Greek Archdiocese of North and South America was added to the list of recognized social agencies shown on Form I-600 who have agreed to furnish assistance to petitioners with the adoption of orphans.

A copy of the latest edition of Form I-600 is attached.

Sincerely yours,
(Signed) I. E. SHRODE

ΟΔΗΓΙΑΙ

Τὰ Ἑλληνορθόδοξα ζεύγη, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν νὰ υἱοθετήσουν ὀρφανὸν ἐξ Ἑλλάδος, πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν, διὰ νὰ λάβουν πλήρεις ὁδηγίας περὶ τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων, διατυπώσεων καὶ πιστοποιητικῶν, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς υἱοθετήσεως.

THE GREEK ARCHDIOCESE ENDOWMENT FOUNDATION

The Greek Archdiocese Endowment Foundation, which was authorized by the Fifteenth Clergy-Laity Congress, was founded for the specific purpose to raise and receive funds and contributions, from any and all sources whatsoever and to use only the income therefrom, for the religious, educational and eleemosynary objectives of the Greek Archdiocese of North and South America.

The Foundation needs continuing support, and all communicants and friends of the Greek Orthodox Church of North and South America are asked to contribute to it. Our benefactors have so far contributed the following donations: (Additional Contributors)

Minneapolis, Minnesota	\$1,000.00
The Archangels Community, Stamford, Conn.	500.00
Holy Trinity Community, Indianapolis, Ind.	500.00
The Annunciation Community, Montgomery, Ala.	395.00
St. John the Baptist Community, Des Plaines, Ill.	250.00
St. George Community, Passaic, N. J.	250.00
Holy Trinity Community, Holyoke, Mass.	250.00
The Annunciation Community, Akron, Ohio	250.00

(Additional Contributors will appear in following issue)

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:

BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.

EDITOR, English Section:

ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:

One year	\$4.00
Two years	\$7.00
Three years	\$10.00
Single copy	40 cents
Foreign Countries	\$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER

Greek Archdiocese

10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ: «Ἡ Ἑνότης τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν». (Ὁμιλία μεταδοθεῖσα ἀπὸ Σταθμοῦ Τηλεοράσεως). Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί: "The Unity of Christian Churches." \$0.10.

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ: «Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» — "Sunday of Orthodoxy." \$0.10.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ Ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας» PANAYIOTIS BRATSIS, Professor at the University of Athens: "The Apostle Paul and the Unity of the Church." \$0.10.

ΣΗΜ. Τὰ ὡς ἄνω φυλλάδια, συντεταγμένα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν ὁμοῦ, ζητήσατε ἀπὸ τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν: Publication Department, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y., ἐσωκλείοντες καὶ ἐπιταγὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν. Τιμὴ ἑκάστου \$0.10, δέκα σέντς.

Ο ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΝΑ»

Εἶναι ὁ ἐπιτυχέστερος χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἑλλάδος — οὐρανοβάμονος Παύλου. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τόσον τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον ἡ «κατ' ἄνθρωπον» διαφορὰ ἀντιλήψεων μεταξύ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν τὴν ἐχαροποίησε καὶ δὲν τὴν ἐνίσχυσε τόσον, ὅσον ἡ συμφιλίωσις τῶν κορυφαίων τούτων Ἀποστόλων. Ὁ Παῦλος ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ γλῶσσαν δριμεῖαν, ἀλλὰ γλῶσσαν πικρᾶς ἀληθείας, διὰ νὰ πείσῃ τὸν Πέτρον, ὅτι τὸ προέχον ἦτο ἡ ἀπὸ κοινοῦ δρᾶσις καὶ ἡ ἐνιαία ἀντιμετώπισις τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἀποκατεστάθη ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ δογματικῶν συζητήσεων, διὰ τὰς ὁποίας πάντοτε ὑπάρχει καιρὸς. Τὸ Ἀποστολικὸν τοῦτο δίδαγμα ἐπαναλαμβάνει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διακηρύττον διὰ στόματος τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου Του ὅτι, πρὸ πάσης θεολογικῆς συζητήσεως περὶ τὴν «Ἐνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν, πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ ἐν τῇ πράξει ἐνότης.

ΟΧΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Κατὰ θετικὰς πληροφορίας ἐκ Ρώμης, ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ «Ἐπιτροπὴ πρὸς προώθησιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος», ἡ ὁποία θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν διεξαγωγὴν ἐιδικῶν Θεολογικῶν συζητήσεων περὶ τὴν «Ἐνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν, μεταξύ Ρωμαιοκαθολικῶν, Ὁρθοδόξων καὶ Προτεστάντων Θεολόγων, ἐν ὧσιν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς «Οἰκουμενικῆς» Συνόδου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης Καρδινάλιος Bea καὶ τὰ μέλη αὐτῆς θὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὰς μὲ Ὁρθόδοξους Θεολόγους, διὰ νὰ προκληθῇ ἐντύπωσις οἰκουμενικότητος. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ συζητήσεις αὗται ὄχι μόνον καμμίαν θετικὴν ὑπηρεσίαν δὲν θὰ προσφέρουν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ζημίαν θὰ προξενήσουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ Θεολογικαὶ συζητήσεις μεταξύ ἑτεροδόξων μόνον δεινὰ συνεσώρευσαν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ δηλώσουν ὅτι οὐδεμίαν ἐξουσιοδότησιν παρέχουν εἰς οὐδένα Θεολόγον, λαϊκὸν ἢ κληρικόν, ὅπως συζητήσῃ μετ' ἑτεροδόξων περὶ τῆς «Ἐνώσεως» τῶν Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο δέ, τοσοῦτω μάλλον, ὅσῳ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν καλῶς, ὅτι οὐδεμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πρόκειται νὰ προσκληθῇ ὑπὸ τῆς Ρώμης νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν «Οἰκουμενικὴν» Σύνοδον ἀντιπροσώπους τῆς ὡς «μέλη» ἀλλ' οὔτε κἂν ὡς παρατηρητάς!

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς καταβάλλει ὄντως ἀξιολόγους προσπάθειάς διὰ νὰ καταστῇ πραγματικὸν Πανεπιστήμιον καὶ κέντρον πνευματικοῦ ἔργου, ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ Ἰνστιτούτον Ἀφρικανοασιατικῶν Μελετῶν, σκοπὸς τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἡ ἐπιμόρφωσις Ὁρθοδόξων Ἱεραποστόλων, Ἑλλήνων καὶ μὴ. Καὶ ἀντιγράφομεν ἐδῶ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις τῶν «Τάϊμς»:

«Πρόκειται περὶ μιᾶς τολμηρᾶς ἀποφάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, ἐκτὸς μιᾶς εἰς μικρὰν κλίμακα ἐξαιρέσεως εἰς τὴν Οὐγκάντα, ἐχρησιμοποίησεν Ἱεραποστόλους. . . Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη λόγω τοῦ φόβου ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς ὑπὸ τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Προτεστάντων ἐνδέχεται νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὸ κύρος, τὸ ὁποῖον ἀπολαύει ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικήν».

Πράγματι πρόκειται περὶ τολμηρᾶς, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀξιεπαίνου ἀποφάσεως ποὺ πρέπει νὰ τύχῃ τῆς ἀμερίστου ὑποστηρίξεως παντὸς πολίτου. Τὸ γένος ἐπωφελήθη πολὺ καὶ μεγάλως ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδοξίας. Καθῆκον, λοιπόν, ἔχομεν ν' ἀνταποδώσωμεν ὅ,τι ὀφείλομεν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀκριβεῖς σκοποὺς τῆς προσπάθειας, πιθανῶς νὰ ἔχῃ δίκαιον ὁ πληροφορῶν τ' ἀνωτέρω ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς», ἀλλ' ἄς μὴ τοῦ διαφεύγῃ, ὅτι πέραν τῶν φυσιολογικῶς «ἐγῴστικῶν» — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις — αἰτιῶν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἰνστιτούτου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει καὶ συνείδησιν τῆς γενικωτέρας ἀποστολῆς τῆς καὶ καιρὸς εἶναι καὶ αὕτη καὶ τὰ πνευματικὰ ἰδρύματά μας νὰ κάμουν πᾶν τὸ δυνατόν πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς.

«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ»

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΕΝΗΤΩΝ

Ὑπερβαίνει τὰ 800,000,000.00 δολλαρίων ἡ περιουσία τοῦ Βατικανοῦ μόνον μέσα εἰς τὴν πόλιν τῆς Ρώμης, ὅπου ἔχει τραπέζας καὶ ἐργοστάσια, κτλ., κτλ. Πόση ἀντίθεσις μὲ τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει τὸ Πάνσεπτον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ «Ἐκκλησία τῶν τοῦ Χριστοῦ Πενήτων», ὅπως ἀπεκάλει αὐτὴν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν «Ἀλωσιν καὶ μέγας Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος! Πτωχὸν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀπέδωσε πλουσιωτάτην καρποφορίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του, ὡσὰν τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν.

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ἡ θριαμβευτική καὶ ἀδιαμφισβήτητος ἐπιτυχία τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστροναυτικῆς νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν πρῶτον ἐπηνδρωμένον πύραυλον εἰς τὸ διάστημα, ἐκτὸς τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἀξίας ἔχει καὶ τὴν πνευματικωτέραν πλευρὰν τῆς.

Δὲν θὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ πειστικώτερα ἄλλωστε ἐπιχειρήματα τῶν ἀμφιβαλλόντων ἂν πράγματι οἱ Ρώσσοι διὰ τοῦ Γκαγκάριν εἰσῆλθον πρῶτοι εἰς τὸ διάστημα, ἀφοῦ οὔτε φωτογραφίαι ἐδημοσιεύθησαν, οὔτε αἱ περιγραφαὶ εἶναι σύμφωνοι πρὸς ἑαυτάς καὶ ἀλλήλας, οὔτε κἂν ἀνεφέρθη ὅτι ἀπέτυχε προγενεστέρα παρομοία προσπάθεια δι' ἄλλου πιλότου γενομένη.

Δὲν θὰ ὑπείσέλθωμεν κἂν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν πλευρὰν τοῦ θριαμβευτικοῦ καὶ ἀδιαμφισβήτητου τούτου κατορθώματος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιστήμης, διὰ τοῦ Shepard, οὔτε εἰς τὴν σημασίαν του ἀπὸ ἀπόψεως ἀμύνης τῆς χώρας καὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἐν γένει.

Θὰ τονίσωμεν μόνον, ὅτι, ἐνῶ ἡ κατ' ἰσχυρισμὸν ἐπιτυχία τῶν Ρώσσων προέρχεται ἀπὸ λόγους προπαγάνδας τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος καὶ δημιουργίας ἐντυπώσεων καὶ ἐπιρροῆς, ἔτι δὲ καὶ μυκτηρισμοῦ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀδιαμφισβήτητος Ἀμερικανικὴ ἐπιτυχία προέρχεται ἀπὸ ἕνα λαὸν βαθύτατα θρησκευόντα μετὰ τῶν Ἱεγετῶν του, ποὺ ἔχουν συναίσθησιν τῆς σχετικῆς ἀξίας τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου κατορθώματος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς διεισδύσεως εἰς τὸ «διάστημα», διερωτῶνται τινές: «Μὲ τὴν κατάκτησιν τοῦ διαστήματος δὲν μειοῦται ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία περὶ οὐρανοῦ, ἢ οὐρανῶν, παραδείσου, ἀγγέλων, καὶ λοιπῶν;» Ἡ ἀπάντησις εἶναι πολὺ ἀπλῆ: Τὸ «κατακτηθὲν διάστημα» εἶναι σταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἀπείρου. Τὸ ἀπείρον εἶναι ἀδύνατον ὅχι νὰ «κατακτηθῇ» — αὐτὸ θὰ ἦτο παιδαριώδης σκέψις — ὅχι νὰ καταμετρηθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ νοηθῇ κἂν ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου ἔστω ἐγκεφάλου. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ χρεωκοπία τοῦ ὀρθολογισμοῦ: Τὸ ἀπείρον «δὲν χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου». Τί ὑπάρχει πέραν καὶ τοῦ ἐσχάτου τέρματος τοῦ ὕλικου σύμπαντος; Ἄλλο σύμπαν; Καὶ πέραν τούτου καὶ τῶν λοιπῶν; Ἡ ἀπάντησις οὔτε ἐδόθη οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης. Διότι τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πεπερασμένον, δηλαδή ἔχει ὠρισμένα ὅρια, ἐνῶ ὁ

Ἄλλ' ἡ σημερινὴ συνειδησις τῶν Ἑλληνορθόδοξων Χριστιανῶν τὸ θέλει τοῦλάχιστον μὲ ἕν ἀξιοπρεπὲς Πατριαρχικὸν Μέγαρον. Ἡ φιλοτιμία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας δὲν θὰ ἀφήσῃ ἡμιτελὲς τὸ ἔργον ποὺ αὐτὴ αὐθορμήτως ἀνέλαβε. Ἀλλὰ θὰ ἀνταποκριθῇ προθύμως εἰς νέαν ἔκκλησιν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται πρὸς ἀνέγερσιν νέου Πατριαρχικοῦ Μεγάρου.

Θεὸς εἶναι ἄπειρος, ἀπειροτέλειος, καὶ ἡ δημιουργία ἀπέραντος.

Ἄλλη ἀπορία εἶναι ἡ ἐξῆς: «Υπάρχει ζωὴ εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας;» Ἡ Ἀγία Γραφή διδάσκει ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν ὅχι μόνον τὸ ἰδικόν μας ἡλιακὸν σύστημα, ὅχι μόνον ἕν σύμπαν, ἀλλὰ «σύμπαντα» πολλὰ, ἀκριβῶς ὡς παραδέχεται καὶ ἡ Ἐπιστήμη. «Ἀνοίξαντός Σου τὴν χεῖρα, τὰ σὺμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος», ψάλλει ὁ Προφητὰναξ Δαβὶδ (Ψαλμ. 103). Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν ρητῶς λέγει πρὸς τοὺς τεταραγμένους μαθητάς Αὐτοῦ: «Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλάι εἰσι» . . . πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν. Αἱ «μοναὶ» καὶ ὁ «τόπος» οὗτος δὲν κεῖνται ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου. Τὸ Εὐαγγέλιον οὔτε τὴν μοναδικότητα τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος καὶ τοῦ γνωστοῦ σύμπαντος διδάσκει, οὔτε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς γῆς ὡς κατοικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνήσυχον πνεῦμα — καὶ ὅχι ἀπλῶς ὕλη — ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἐρευνᾷ καὶ θὰ προσπαθῇ διὰ τοῦ πεπερασμένου ἐγκεφάλου του νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ σύμπαντα. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ κάθε ἀπόπειραν, συναισθανόμενος τὴν ἐλαχιστότητα τῶν ἐπιτευγμάτων του ἀπέναντι τοῦ ἀπείρου τῆς δημιουργίας καὶ ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀναφωνῇ ὡς ὁ Ψαλμῳδός: «Ὡς ἐμεγάλυνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!» (Ψαλμ. 103).

Τὸ Εὐαγγέλιον οὐδαμοῦ καταδικάζει τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐξερεύνησιν ἐπομένως τοῦ διαστήματος. Ἀντιθέτως τονίζει: «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». (Ἰωάννου 8:32).

Β. Γ. Β.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶναι μόνον ὁ τόπος τοῦ χρήματος, ὅπου τὸ πνεῦμα λιμῶνται! Ἐπιτελεῖται πλέον μία μεταστροφή βασικῆς σημασίας. Εἶναι πράγματι χαρακτηριστικόν ὅτι ἀναφέρει τὸ περιοδικὸν «Τάϊμ»: Εἰς τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τοῦ παγκοσμίου κύρους Ἰνστιτούτου τῆς Μασσαχουσέτης ὠμίλησεν εἰς θεολόγος, διάσημος ὄντως, ὁ Παῦλος Τίλλιχ, ὁ ὁποῖος ἐτόνισεν ὅτι ἡ τεχνικὴ δίδει εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον μέσα χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς «τέλος» (ὁ Τίλλιχ ἐχρησιμοποίησε τὸν ἑλληνικὸν ὄρον), μεταβάλλουσα ἑαυτὴν εἰς αὐτοσκοπὸν. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σπουδαιότης τοῦ γνωστοῦ, ἀλλὰ πάντοτε θεμελιώδους θέματος, ποὺ κάμνει τὴν διάλεξιν τοῦ Ἀμερικανοῦ θεολόγου ἐνδιαφέρουσαν. Κυρίως σημαῖνον εἶναι, ὅτι εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα ἐνὸς πολυτεχνείου, εἰς τὴν Ἀμερικὴν τῶν «μπύζινες», ἐδόθη ὁ λόγος εἰς ἕνα ἐκπρόσω-

πον τοῦ πνεύματος διὰ ν' ἀσκήση κριτικὴν ἐπὶ τῆς τεχνικῆς προόδου! Θὰ συνέβαινε κάτι παρόμοιον εἰς τὴν Ἑλλάδα; «ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ», Ἀθῆναι, Μάιος 1961

ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣΤΑΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ

Ἦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης διάλεξις τοῦ Καθηγητοῦ τῆς «Εὐαγγελικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀϊδελθέργης κ. Edmund Schlink διὰ «τὴν περὶ οἰκουμενικῆς συνόδου ἀντίληψιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» ὑπῆρξεν ὅλως διδακτική, διότι ἦτο μία ἐπίσημος ὁμολογία κορυφαίου ἐκπροσώπου τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου περὶ τοῦ ὅτι, οὐ μόνον Ρωμαιοκαθολικαὶ «οἰκουμενικαὶ» σύνοδοι δὲν ἔχουν τὰ γνωρίσματα τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν συνόδων, ἀλλὰ καὶ αἱ γενικαὶ συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν οὐδόλως πρέπει νὰ ὁδηγοῦν εἰς τὴν ψευδαίσθησιν, ὅτι πρόκειται περὶ συνόδων, ἀναλόγων πρὸς τὰς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Ὡς ἐτόνισεν ὁ διαπρεπὴς ὁμιλητής, παρὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ μνημονευθείσας μορφολογικὰς καὶ καθ' ὕλην ὁμοιότητας τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν συνόδων καὶ τῶν γενικῶν συνελεύσεων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπάρχουν θεμελιωδέσταται διαφοραὶ μεταξύ αὐτῶν. Οὕτω λ.χ. «τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἐν καινοδιαθηκικῇ ἐννοίᾳ. Διότι ἡ Ἐκκλησία ἐποικοδομεῖται ὡς τὸ σῶμα Χριστοῦ διὰ τῆς κοινῆς μεταλήψεως τοῦ μυστηριακοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὰ συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου προσεύχονται, συσκέπτονται καὶ ἀποφασίζουν Ἐκκλησίαι κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων, αἵ τινες ἐν μέρει οὕτως Ἐκκλησίαι ἐν ἀληθείᾳ ἐννοίᾳ ἀναγνωρίζουν ἀλλήλας. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι αὗται ἐν μέρει οὔτε τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα ἀμοιβαίως ἀναγνωρίζουν». Ἐπειτα, ὡς ἐτονίσθη, χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι «εἰς τὰς γενικὰς συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συναντῶνται διάφοροι ἐκκλησιαστικαὶ παραδόσεις. Μάλιστα μερικαὶ ἐξ αὐτῶν περιέχουν ἐν ἑκδηλῶν Ἀνάθεμα ἐναντίον ἀποφάσεων ἄλλων ἐκεῖ ἐπίσης ἐκπροσωπουμένων παραδόσεων». Τέλος ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι, ὡς ὁμολογήθη, «ἡ αὐθεντία τῶν ἀποφάσεων τῶν συνεδρίων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι σχετικῶς ἀδύνατος. Ἐκάστη Ἐκκλησία εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἀποδεχθῇ ἢ νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὰς ἀποφάσεις. . . Ἡ ἀδυναμία τῆς αὐθεντίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει ὑπερνικηθῇ ἡ ἑλλειψὶς ἐνότητος τῶν ἐν αὐτῷ συναθροισμένων Ἐκκλησιῶν».

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀθῆναι, 1 Μαΐου 1961

45,000 ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΑΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τῷ 1782 ἰδρύθη εἰς τὸ Κάιζερθερβ εἰς τὸν Ρῆνον μία Εὐαγγελικὴ Κοινότης, εἰς τὴν ἱδρυσιν τῆς ὁποίας συνέβαλε μεγάλη πτωχεία καὶ πιὸ μεγάλη πίστις. Ὡς σύμβολόν τῆς ἡ νέας Εὐαγγελικῆς κοινότης ἐχρησιμοποίησε τὸν «κόκκον σινάπεως» μὲ τὴν εἰς τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιγραφὴν, ὅτι ἀπὸ τὸν κόκκον σινάπεως θὰ βλαστήσῃ δένδρον μέγα. Οἱ ἱδρυταὶ τῆς κοινότητος αὐτῆς εἶχον πίστιν, δὲν ἐφαντάζοντο ὅμως πόσον θὰ ἐδικαιοῦτο ἡ πίστις αὐτὴ ἐκ τῶν πραγμάτων. Εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὰ πρῶτα ἔτη, ἡ πτωχὴ κοινότης ἐγένετο συνεχῶς πτωχοτέρα καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ κλείσῃ. Ἐπρεπε νὰ εὕρῃ πεδῖον ἐργασίας, τὸ ὁποῖον νὰ διδῇ εἰς τὴν κοινότητα καὶ ἀποστολὴν καὶ προορισμόν, πού νὰ μὴν ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὴν πτωχείαν τῆς. Ἐσκέφθησαν λοιπόν, ὅτι θὰ ἦτο μία ὠραία ἀποστολὴ νὰ ἀναλάβουν νὰ μορφώσουν νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὰ νοσοκομεῖα ὡς «διακόνισσαι», ὅπως ὠνομάσθησαν κατὰ τὸ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης παράδειγμα. Τὸ σχέδιον ἐφάνη ἄπελπι, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἤρχισαν τὸ ἔργον τῶν αἱ πρῶται «διακόνισσαι». Καὶ σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι, προσετίθεντο ἄλλαι καὶ συνεχῶς ἄλλαι εἰς τὸ ἔργον αὐτό, μέχρις ὅτου ἔφθασε νὰ εἶναι σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν νεανίδων αὐτῶν . . . σαράντα πέντε χιλιάδες, διεσπαρμέναι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, αἱ περισσότεραι δὲ ἀνήκουσαι εἰς αὐτὴν τὴν προσπάθειαν.

Περιοδικὸν «ΑΚΤΙΝΕΣ», Ἀθῆναι

Ο ΣΚΟΠΟΣ

«Ἡ ἐπιστήμη βλέπει τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου μὲ τὸ νὰ τοῦ παρέχῃ μέσα χωρὶς σκοπούς». Ἡ τολμηρὰ αὐτὴ ἰδέα ἀνεφέρθη κατὰ τὸν πρόσφατον ἑορτασμόν τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ σπουδαιότερα σύγχρονα ἐπιστημονικὰ κέντρα τοῦ κόσμου: τοῦ Τεχνολογικοῦ Ἰνστιτούτου Μάσσαχουσέττης, τοῦ περὶ τοῦ Μ.Ι.Τ. Εἰς τὴν προσφώνησίν του, ἕνας ἐκ τῶν ἐπισήμων ὁμιλητῶν τοῦ ἑορτασμοῦ, ὁ γνωστὸς θεολόγος Τίλλιχ, ἀνέλυσε ἀκριβῶς τὴν ἰδέαν αὐτὴν μὲ πειστικότητα καὶ παρρησίαν ἐνώπιον κορυφαίων ἐπιστημόνων. Εἰς τὴν ἀνάλυσίν του ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν κάνει κακὸν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν τεχνικῶν μέσων πού προσφέρει ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς ὕλοφροσύνην. Ἡ σύγχρονος τεχνικὴ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου τεράστια μέσα. Ἀλλὰ εἰς ποῖον σκοπὸν ἀποβλέπουν ὅλα αὐτά; Εἰς τὸν ἄνθρωπον; Μὰ αὐτὸς ἔχασεν εἰς τὴν τεχνικὴν. Ἐκεῖνο πού ἐπιβάλλεται εἶναι νὰ εὕρεθῇ ἡ ἐνότης, ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπηρετοῦν τὰ τεχνικά καὶ ἐπιστημονικά μέσα.

Ἄλλ' αὐτὸ μόνον ἡ θρησκεία ἡμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Περιοδικὸν «ΖΩΗ», Ἀθῆναι, 27 Ἀπρ. 1961

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΩΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ρηγίου κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ (Παρίσιοι)

Περικεπαὶ ἀπὸ μίαν διάλεξιν τοῦ πρὸ τοῦ «Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Ἑλλήνων Σπουδαστῶν Παρισίων».

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν διότι ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἔχω τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπειθύνω ὀλίγας λέξεις πρὸς ὅλους ὑμᾶς καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς φίλους σπουδαστάς μας. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο εἶναι μία πνευματικὴ κυψέλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐργασία κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ὁ μόχθος καὶ ὁ κόπος τῆς σπουδαζούσης νεολαίας μας, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὅστις ἀποθλίβει, ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἰδικῆς του προόδου καὶ σταδιοδρομίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας, εὐτυχεστέρας καὶ περισσότερον πολυτισμένης κοινωνίας. Βασικὴ προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας τῶν σκοπῶν τούτων εἶναι ἡ ἐργασία. Ἰδοὺ δὲ διατὶ ἠθέλησα νὰ προστρέξω πρὸς τὸν πρωτοπόρον τῆς ἐργασίας, διὰ νὰ ἐγκαινιάσω τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων τοῦ Συλλόγου τῶν σπουδαστῶν τοῦ Ἰδρύματος τούτου καὶ νὰ ἀναπτύξω ἓνα θέμα συνυφασμένον μὲ τὸν βασικὸν σκοπὸν τῆς ἐν Παρισίοις ἀποστολῆς των.

Γράφων πρὸς Θεσσαλονικεῖς ὁ Ἀπόστολος (Α' Θεσσ. 2, 5-9) διαβεβαιώνει, ὅτι ἡ ἀφιλοκερδία του ἦτο πάντοτε χωρὶς ὑστεροβουλίαν. «Ὅταν εἰργάζετο νόκτα καὶ ἡμέρα «μὴ ἐπιβαρῆσαι τίνα» ἐξ αὐτῶν, ὅταν ἐζήτει ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐνθυμῶνται τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις του, οὐδὲν ἄλλο ἐπεδίωκε, παρὰ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον, νὰ δώσῃ πρὸς αὐτοὺς ἓνα ζωντανὸ παράδειγμα. «Αὐτοὶ γὰρ οἶδατε πῶς δεῖ μὲ μείσθαι ἡμᾶς, ὅτι οὐχ ἡτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν, οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρὰ τίνος, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαι τίνα ἐξ ὑμῶν, οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δώμεν ὑμῖν εἰς τὸ μὲ μείσθαι ἡμᾶς». (Β' Θεσσ. 3, 7-9). Πρὸς Κορινθίους τονίζει ἐπίσης ὅτι ἡ ἐργασία του τὸν καθιστοῦσε περιφρονητέον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου «καὶ κοπιῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφίζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν». (Α' Κορ. 4, 11-12). Πρὸς δὲ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης πόλεως τῶν μεγάλων θριάμβων τῆς ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας, δηλώνει κατηγορηματικὰ εἰς τὸν ἐν Μιλήτῳ λόγον του, ὅτι «ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα. Αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί». (Πράξ. 20).

Αὐτὸς ποὺ ἐγένετο «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα», ἐργαζόμενος, εὐρίσκετο μετὰ τῶν πλέον ταπεινῶν καὶ ἀσχημῶν τῶν Χριστιανικῶν κοινοτήτων, αἵτινες ἡρίθ-

μουν πολλοὺς δούλους καὶ προλεταρίους. Διὰ τοῦ παραδείγματός του ἐδείκνυε πρὸς αὐτοὺς κατὰ ποῖον τρόπον ὤφειλον νὰ συμπεριφέρονται εἰς τὴν τάξιν των καὶ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν ὡς Χριστιανοὶ νὰ ἐξευγενισθῶσιν. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ νὰ καταδειχθῇ εἰς τὸν κόσμον ἐκείνον τοῦ σκότους, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἀξιοπρέπειαν. Χάρις εἰς τὸ ἀξίωμα του ὅτι «οἱ ἐργαζόμενοι τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίουσι» (Β' Θεσσαλ. 3, 12) καὶ δὲν ἐξαρθῶνται διὰ τὴν ὑπαρξίν των ἀπὸ κανέναν, ἐάν τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεις τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν οἱ ἄνθρωποι νὰ θεμελιώσουν τὴν τιμὴν των. «Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, περισσεύειν μᾶλλον, καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν καὶ πράσσειν τὰ ἴδια καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς χερσίν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παραγγείλαμεν, ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἕξω καὶ μηδενὸς χρεῖαν ἔχητε». (Α' Θεσσαλ. 4, 10-12). Μία ζωὴ γεμάτη ἀπὸ ἐργασία προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ἀργίαν, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ πάσης κακίας. Δι' αὐτῆς δημιουργεῖται ἡ καλὴ φήμη εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἐθνικῶν, ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Εὐαγγελίου. «Ὅσοι δὲν θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀρχὴν ταύτην, πρέπει νὰ λάβουν σκληρὸν μάθημα. «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω» (Β' Θεσσαλ. 3, 10) καὶ ἡ Χριστιανικὴ Κοινότης ὀφείλει νὰ τηρήσῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἕως ὅτου οἱ ὀκνηροὶ διορθωθοῦν. Αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων ἠκολούθησαν τὴν κατεύθυνσιν ταύτην καὶ ἐλάμβανον πρόνοιαν νὰ ἐξασφαλίζουν μίαν τιμίαν ἐργασίαν εἰς τὰ ἅπορα μέλη των.

Ποῖος ἠθικολόγος ἠδυνήθη, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, νὰ δοξάσῃ καλλίτερον αὐτὴν τὴν εὐλογίαν, αὐτὸ τὸ ὠραῖον δῶρον τῆς Θεῆς Προνοίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ λέγεται ἐργασία; Μόνον ὁ Παῦλος ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ εἰς ἓνα ἠθικὸν περιβάλλον, πληρὲς κατ' αὐτῆς προκαταλήψεων, ὅπως ἦτο τὸ χρεωκοπημένον περιβάλλον τοῦ Ἑλληνορρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ἐργασία προφυλάττει, ἡ ἐργασία ἐξευγενίζει, ἡ ἐργασία ἀγιάζει, τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ μέγα διδάγμα τῆς σιωπηλῆς διδασκαλίας τοῦ ἡρώος Ἀποστόλου ὡς σκηνοποιοῦ ἐργάτου. Καὶ ἡ πλέον ταπεινὴ καὶ ἡ πλέον ἐξευτελιστικὴ, πλὴν ὅμως τιμία, ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀγιάζει, τοῦ δίδει νόημα εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς δικαίας καὶ εὐτυχισμένης κοινωνίας, ποὺ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τῆς Θρησκείας τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

Υπό τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Υποδιευθυντοῦ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς, Brookline, Mass.

ΠΡΟ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει σχετικὴν νηστείαν. Κατὰ τὰς περιόδους τῆς νηστείας ἰδιαίτε-
ρως καλεῖ τοὺς πιστοὺς ἡ Ἐκκλησία, ὅπως προσέρ-
χονται συχνότερον εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν, ἥτις ἀπο-
τελεῖ τὴν καρδίαν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν πιστῶν.
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπερχομένης ἑορτῆς τῶν Ἀποστό-
λων Πέτρου καὶ Παύλου εἶναι καλὸν νὰ πλησιάσωμεν
τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἴδωμεν πῶς ἡ πρώτη Ἐκ-
κλησία ἔζη τὸ Μυστήριον τῆς Θεῆς Κοινωνίας ἢ Θεῆς
Εὐχαριστίας, ὅπως τὸ ὀνομάζομεν. Θεῖα Εὐχαριστία
ὀνομάζεται, τόσον διότι ὁ Κύριος ἠὲ χαρίστησε τὸν
Πατέρα κατὰ τὴν ἱερὰν στιγμὴν τῆς καθιερώσεως τοῦ
Μυστηρίου, ὅσον καὶ διότι ἡ Θεῖα Λειτουργία εἶναι ἡ
κατ' ἐξοχὴν Εὐχαριστήριος Θυσία, πού προσφέρομεν
οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἀγάπην πού ἔδει-
ξε καὶ δεικνύει πρὸς ἡμᾶς.

Περὶ τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας ἔχομεν μαρτυρίας εἰς
τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, εἰς τὰς Πράξεις καὶ εἰς τὴν
Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Τὰ τρία
Εὐαγγέλια μᾶς περιγράφουν τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδρύ-
σεως τοῦ Μυστηρίου ὑπὸ τοῦ Κυρίου (Ματθ. 26, 26—29.
Μάρκ. 14, 22—25. Λουκ. 22, 11—20). Ὁ Ἰωάννης τονί-
ζει περισσότερον τὴν σημασίαν τῆς Κοινωνίας καὶ τὴν
ἀνάγκην αὐτῆς (6, 51—58). Αἱ πράξεις μᾶς ὁμιλοῦν
πῶς μία ἀπὸ τὰς κυρίας πράξεις τῶν χριστιανικῶν
συγκεντρώσεων ἦτο καὶ ἡ Θεῖα Εὐχαριστία ἢ ἡ «Κλά-
σις τοῦ ἄρτου» ὅπως ὀνομάζετο τότε (2, 42—46). Ἡ
κλάσις τοῦ ἄρτου ἐγένετο συνήθως τὸ ἑσπέρας καὶ
ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τὴν κοινὴν τράπεζαν τῶν πιστῶν
ἥτις ἐκαλεῖτο ἀγάπη. Τοῦτο ἐγένετο κατ' ἐντολὴν τοῦ
Κυρίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν γεγονότων τῆς Μεγάλης
Πέμπτης, «τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χρι-
στός».

Ἐξ ἀφορμῆς ὀρισμένων παρεκτροπῶν, πού ἐγέ-
νοντο εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κο-
ρίνθου, μᾶς περιγράφει ὁ Παῦλος τὴν τελετὴν τῆς
Θεῆς Εὐχαριστίας καὶ ὑπογραμμίζει τὴν μεγάλην
σημασίαν αὐτῆς διὰ τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν (Α' Κορ.
11, 20—34).

Διὰ νὰ τονίσῃ τὴν ζημίαν, πού ἐπροξένουν μερικοὶ
πιστοὶ διὰ τῆς ἀπροσεξίας των κατὰ τὰς ἱερὰς αὐτὰς
συγκεντρώσεις ὑπενθυμίζει εἰς αὐτοὺς ὁ Παῦλος τὴν
ιερότητα τῶν τελουμένων, λέγων:

«Ἐγὼ παρέλαθον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα
ὑμῖν». Διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς θέλει νὰ τονίσῃ ὅτι τὰ
τελούμενα ἐν τῇ ἱερᾷ συνάξει τῶν πιστῶν ἔχουν τὴν
ἀρχὴν των εἰς αὐτὸν τὸν Χριστόν, «Ὅστις ἱδρυσεν τὸ
Μυστήριον. Οἱ Ἀπόστολοι παρέλαθον τὰ τελούμενα
ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ κατ' ἐντολὴν Αὐτοῦ ἐπα-

ναλαμβάνουν ταῦτα. Οἱ Ἀπόστολοι τὰ παρέδωκαν
εἰς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς συνεχίζομεν. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν
οὐσίαν τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπο-
μνήσεως αὐτῆς προεκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνα-
γνωστῶν του, συνεχίζει νὰ περιγράφῃ τὰ τελούμενα
ἐν τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ. Ἐν λειτουργικῷ τόνῳ ζω-
γραφίζει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν σκηνὴν τοῦ Μυστηρίου
κατὰ τὴν ἱερὰν στιγμὴν τῆς Ἰδρύσεως αὐτοῦ.

«Τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο». Ἡ λειτουργία ἤρχιζε
ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἱερᾶς στιγμῆς πού ἐχώρει πρὸς
τὴν Θυσίαν του δι' ἡμᾶς. Τοῦτο δηλοῖ, ὅτι πάντα ἀπο-
θλέπουν εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ
τὸ κέντρον τῆς πίστεώς μας.

Ὁ Ἀπόστολος ἡ ὁ προεστὼς τελεῖ τὸ Μυστήριον
κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ πιστοὶ εἰς τὰς πράξεις
του νὰ βλέπουν παρόντα Αὐτὸν τὸν Χριστὸν δρῶντα
καὶ νὰ ἀκούουν τοὺς ἰδίους Αὐτοῦ λόγους.

Διὰ τοῦτο ὁ λειτουργὸς ἀπήγγελε μεγαλοπρεπῶς:

«Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο

ἔλαθε ἄρτον

καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ εἶπε·

Τοῦτο μοῦ ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν

κλόμενον εἰς ἅφσιν ἁμαρτιῶν.

Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ

τὸ δειπνήσαι λέγων·

Τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ Καινὴ Διαθήκη

ἐστὶν ἐν τῷ αἵματί μου».

Ὁ Μᾶρκος προσθέτει· «καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάν-
τες». Ὁ εὐλογηθεὶς Ἄρτος εἶναι αὐτὸ τὸ Σῶμα τοῦ
Χριστοῦ, ὅπερ θυσιάζεται δι' ὑμᾶς. Τὸ εὐλογηθὲν
Ποτήριον, ὁ οἶνος, εἶναι αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ,
μετὰ τὸ ὁποῖον ἐσφραγίσθη ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἡ νέα συμ-
φωνία πού ἔκαμε ὁ Θεὸς μετὰ τὸν κόσμον. Τὴν Παλαιὰν
εἶχε κάμει μόνον μετὰ τὸν Ἰσραὴλ (Ἐξοδ. 12, 13, 24, 8).
Ἡ οὐσία τῆς νέας αὐτῆς συμφωνίας εἶναι ὅτι, ὅστις
πιστεύει εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ ὑπὲρ
ἡμῶν χυθὲν αἷμα Αὐτοῦ σώζεται, ἔχει ζωὴν αἰώνιον
(Πρβλ. Ἰωάνν. 3, 15—16).

Ἀφ' οὗ ἐφαγον ἐκ τοῦ ἄρτου καὶ ἔπιον ἐκ τοῦ
οἴνου πάντες, προσέθεσεν ὁ Κύριος: «Τοῦτο ποιεῖτε...
εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν».

Τὴν ὄλην αὐτὴν πράξιν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς στι-
γμῆς, δηλ. τὴν λήψιν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τὴν προ-
σευχὴν ἐπ' αὐτῶν δι' ἁγιασμόν, τὴν βρῶσιν τοῦ ἄρτου
καὶ τὴν πόσιν ὑπὸ πάντων, ἐξήτησεν ὁ Κύριος ὅπως
ἐπαναλαμβάνωμεν εἰς ἀνάμνησιν Αὐτοῦ. Οἱ Εὐαγγε-
λισταὶ Ματθαῖος καὶ Μᾶρκος δὲν ἔχουν τὴν φράσιν
αὐτήν. Δὲν ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἀναφέ-
ρουν διότι ὅταν κατεγράφησαν τὰ Εὐαγγέλια (65—
70 μ. Χ.) ἡ Ἐκκλησία ἔζη πλέον μετὰ τὴν Θεῖαν Εὐχα-

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Υπό τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΔΗ

ΠΡΩΤΟΣ μετὰ τὸν ἑνα ἀπεκλήθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν παροῦσαν μορφήν τῆς ζωῆς, διότι ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἑκείνου, ὁ ὅποιος καθώρισε τὴν πορείαν τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου συμφώνως πρὸς τὸν πραγματικὸν προορισμὸν τῆς. Τὴν πορείαν αὐτῆς τῆς ζωῆς διέταξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπάνω εἰς τὴν νέαν βάσιν τοῦ χριστιανικοῦ γεγονότος, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀξίωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατὰ τὸν Παῦλον, εἶναι ἡ συνεχὴς ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φέρει τὴν νέαν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ νέα αὕτη μορφή τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ πίστις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει ὡς ὕψιστον ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ θεωρεῖ ὡς δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἡ ζωὴ δὲν μετράται μὲ τὸ ποσοστὸν τῶν καλῶν ἔργων, ἀν αἱ προθέσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν συνδυάζονται μὲ τὴν ἐσωτερικὴν του προδιάθεσιν πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ὑπάρχει ἀπόλυτος σχέσις μεταξύ ἔργων καλῶν καὶ πίστεως, καθόσον ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ, ὅτι «Πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστί». Ἡ σχέσις ζωῆς καὶ πίστεως, ὡς σκιαγραφεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι ἕνας νέος κῶδιξ μεταξύ ἠθικῆς καὶ θρησκείας, ὁ ὁποῖος ἐνυπάρχει καὶ διαφαίνεται μέσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος καὶ διαχωρίζει τὴν τελειότητα τοῦ χριστιανικοῦ γεγονότος ἀπὸ τὴν θύραθεν ἠθικὴν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ τὸν Θεὸν ὡς τὴν πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἡ ὁποία ἔχει χαρακτῆρα Θεοκεντρικόν. Ἡ ζωὴ περιφέρεται γύρω ἀπὸ ἕνα κέντρον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Θεός.

ριστίαν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου, ὅπως ζῆ καὶ μέχρι σήμερον.

Τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας εἶναι, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνηνθρώπησε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, πού τὸν ἐκρατοῦσε δεμένον πρὸς τὸν κόσμον αὐτόν, μακρὰν τοῦ Θεοῦ, νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶχε πλασθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐλευθερωθεὶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ μὲ τὴν πίστιν αὐτήν. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε τὸν τρόπον, καθ' ὃν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν τὴν Πίστιν μας αὐτὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ «τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» συνέρχεται κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτάς, τελεῖ τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς Θυσίας τοῦ Χριστοῦ, κοινωνεῖ τὸν Χριστὸν καὶ μετέχει τῶν Θείων δωρεῶν, πού ἀπέρρευσαν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ζῇ ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ βασιίζεται ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ ρυθμίζεται αὕτη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀνάλογα μὲ τὴν ἐσωτερικὴν προδιάθεσίν του. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ τὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀνάλογα μὲ τὸ ποσοστὸν τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει τὸν ἄνθρωπον ὠλοκληρωμένην θρησκευτικὴν προσωπικότητα, ἀφιερωμένην τελείως, συνειδητὰ πίστην καὶ ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὴν ἄπειρον βουλήν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία κατευθύνει τὴν πορείαν τοῦ κόσμου πρὸς τὸ εἰδικὸν τέλος του, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἡ ἠθικὴ ὅταν δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὸ αἰώνιον φῶς τῆς ἀληθείας, εἶναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, θεωρία ἀξίων μὲ ἔργα ἀγαθὰ μὲν, πλὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἀνταπόκρισιν διότι πράττει κατὰ συνθήκην, ἀποσκοπῶν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἐπὶ γῆς θέσεώς του, ἕνεκα τοῦ κοινωνικοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ. Αἱ ἠθικαὶ ἐκδηλώσεις καὶ ἐνέργειαι διαπνέονται ἀπὸ τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποίου ἡ φιλόγαθος Βούλησις ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Θεία οἰκονομία ἀποκαλύπτει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ καθ' ἑαυτὴν καὶ καλεῖ αὐτὸν νὰ οἰκιοποιηθῇ τὴν Θεῖαν ἀγάπην, ὡς ὁμοίωμα ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ φόβος καὶ ἡ τιμωρία δὲν ἀπασχολοῦν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἰς τὰς σκέψεις του, διότι ρυθμίζει τὴν πορείαν του σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖον θέλημα καὶ ἐπαναπαύεται εἰς αὐτό, ἐνῶ ἡ θύραθεν ἠθικὴ δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ζῇ πάντοτε μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου καὶ τῆς τιμωρίας, διότι αὕτη εἶναι σύστημα ἀξίων διὰ τὴν ὁμαλὴν συμβίωσιν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, χωρὶς ἀναπόλησιν μελλούσης ζωῆς καὶ ἀνταπόκρισιν ἐκ τῆς παρούσης.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ὕψιστον ἠθικὸν ἰδεῶδες καὶ πρότυπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καλεῖται κάθε πιστὸς νὰ προσαρμόσῃ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσαρμογῆς τῆς ζωῆς του, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκλογῆς, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει τὴν πορείαν του καὶ ἀντανεκλᾷ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τῆς τελειότητος τοῦ Θεοῦ. Τέκνα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἴμεθα πάντες, ἀλλὰ κατὰ βαθμὸν τελειότητος ἕκαστος καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τούτου ἕκαστος ἔχει ἰδιαιτέραν θέσιν πλησίον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, μισεῖ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ πιστὸς εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἀπαρνεῖται τὴν ἁμαρτίαν καὶ ποδηγετεῖ τὴν ζωὴν του ἐπάνω εἰς τὴν θεῖαν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὡς ὅπα-

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΩΣ “ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ”

ΚΑΙ “ΔΟΥΛΟΣ” ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπό του Αιδεσιμολ. Οίκον. κ. Δ. Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ, ή ζωή μας με τις ανησυχίες και απογοητεύσεις της, με τις συγκρούσεις και τις πικρίες της, φλέγεται από τον πόθο να βρῇ τὴν ἀνάπαυσι κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὴν ἰδιότυπη φύσι τοῦ ἀνθρώπου. Πόσο χαρακτηριστικὰ τὸ διατυπώνει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος: «Θεέ μου, δὲν βρίσκει ἀνάπαυσι ἡ ψυχὴ μου πουθενά παρὰ μόνο κοντὰ σὲ σένα». Εἴτε τὸ θέλει εἴτε δὲν τὸ θέλει, εἴτε τὸ ἀντιλαμβάνεται εἴτε τὸ ἀγνοεῖ, ὁ ἀνθρώπος ὡς ἐκ τῆς θρησκευτικῆς του φύσεως, ἀναζητεῖ τὸν μεγάλον Δημιουργόν του.

Σωστὸ ἀριστούργημα, πλασμένο με χῶμα καὶ θεότητα, τὸ ἀνθρώπινο πλάσμα συνθλίβεται μεταξὺ τῶν τάσεων του πρὸς τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια, πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω, ταλαιπωρεῖται εἰς ἀναζητήσεις μακρὰν τοῦ Πατέρα. Ἡ ἰδία πάντοτε κραυγὴ πόνου καὶ ἀπελπισίας: «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. 7:24). Τὸ ἴδιο πάντοτε πρόβλημα, ποῖος θὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον; Ποῖος θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ἐνοικοῦσαν εἰς αὐτὸν ἀμαρτίαν; Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον, ἢ ὡς κοινωνία ἀναστενάζει με τοὺς λόγους στὸ στόμα: «Οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ’ ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ». (Ρωμ. 7:15).

Ἀλλ’ ἂν αὕτῃ εἶναι ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τῆς πλειονότητος τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος ἂν τὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας ἐμφανίζεται ἔτσι ἀμείλικτο γιὰ μυριάδες ἀνθρώπων σήμερα, διὰ τὸν ὠλοκληρωμένο χριστιανὸ ἢ ἀνέκκλητος ἀπόκρισις εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄλλην γνωστὴν ἐκφρασιν ποῦ ἀποτελεῖ τὴν χαρμόσουν ἐπῳδὸν εἰς τὴν οἰμωγὴ «τίς με ρύσεται;», δηλαδὴ «Χάρις τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Ρωμ. 7:24), δηλονότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ λύτρωσις.

δὸς Αὐτοῦ, βεβαπτισμένος μέσα εἰς τὴν νέαν πνευματικὴν δημιουργίαν. Τότε, κατὰ τὸν Παῦλον, ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν τῷ πιστῷ καὶ ὁ πιστὸς ἀπολαμβάνει τοῦ θείου δώρου τῆς Χάριτος Αὐτοῦ.

Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πορείας αὐτῆς, τὸ ὁποῖον καλεῖται κάθε πιστὸς νὰ ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς κινήσεως τῆς ζωῆς, εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ἠθικοῦ φωτός, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν διὰ νὰ φωτίσωμεν τὴν πορείαν μας, πρὸς τὸν πραγματικὸν προορισμόν μας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ.

Ἰδοὺ λοιπόν, ὁ δύστηνος ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν νὰ λυτρωθῇ διὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Οὐχ ἥττον ὅμως ἀκούεται καὶ πάλιν τὸ παράπονον: «Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με;» (Πράξ. 8:31. Πρβλ. Ρωμ. 10:14). Ὅπως ὁ εὐνοῦχος τῆς Αἰθιοπίας ἔτσι καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀναζητεῖ χειραγωγούς. Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ ὁδηγὸν ὅστις θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν πατρικὴ του κατοικίαν, πλησίον τοῦ Θεοῦ, πάσχει ἀπὸ τὸν ἀλγεῖνὸ λιμὸν «οὐ λιμὸν ἄρτων οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου». (Ἀμὼς 8:11). Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀναζητήσις χειραγωγοῦ πρὸς τὴν ἀφθονίαν τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν.

Α’

Καὶ καλλίτερος χειραγωγὸς καὶ παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν ἀπὸ τὸν Παῦλον τὸν μέγαν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν, δὲν ὑπάρχει. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κατ’ ἐξοχὴν δοῦλος Χριστοῦ, παραμένει πάντοτε ἡ φωτεινὴ διάνοια με τὴν καθάρια σκέψι καὶ τὸ ἔκπαγλο παράδειγμα ποῦ καὶ τὰ δυὸ μαζί, διδασκαλία καὶ παράδειγμα συνταιριασμένα, δύνανται νὰ κατευθύνουν τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον εἰς Χριστόν, ὅπου εὐρίσκεται ἡ εἰρήνη καὶ σωτηρία. «Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὸν Χριστόν, χωρὶς τὴν διδασχὴν τοῦ Χριστοῦ, θὰ χαθῇ καὶ θὰ συντριβῇ. Διότι ἡ ψυχὴ του διψᾷ ἀπὸ ἰδέες ὑψηλὰς καὶ ἀπὸ λόγους ἱερούς», ὅπως γράφει ὁ Ντοστογιέφσκυ.

Καὶ ὁ Παῦλος εἶναι ὁ καλλίτερος προβολεὺς καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐμπιστοσύνη καὶ ἀφοσίωσις του εἰς Χριστόν τὸν ἀνέδειξαν ἀπόστολον πρῶτον μεγέθους.

Ἀπόστολος: Ὁ Παῦλος ἐκλήθη καὶ ἔγινεν ἀπόστολος, δηλονότι κεκλημένος με μιὰ σπουδαιότατη εὐθύνη, ἀποσταλεὶς με ἕνα συγκεκριμένο σκοπὸ. Ἀλλὰ τί εἶδους ἀπόστολος; Μὲ ποῖαν ἀφετηρίαν καὶ τίνα τελικὸ προορισμόν; Εἰς ποῖους ἀπεστάλη καὶ με τί ἀποστολὴ καὶ μήνυμα; Πῶς ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν ποῦ τοῦ ἀνετέθη;

Πολλὰ τὰ ἐρωτήματα καὶ συνεπῶς πολὺς χῶρος θὰ ἐχρειάζετο νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς. Οὐχ ἥττον ὅμως μέσα εἰς τὸν ὀλίγον χῶρον ποῦ ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας θὰ ἀπαντήσωμεν διὰ τῶν λόγων τοῦ ἰδίου τοῦ Παύλου.

Εἶμαι «κλητὸς ἀπόστολος» ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος (Ρωμ. 1:1). Δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς δώδεκα, τοὺς διαλεγμένους ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐκλήθη ἰδιαίτερος. Ἡ ἰδιαίτερα αὕτῃ εὐνοια τοῦ Θεοῦ καθιστᾷ τὸν Παῦλον ἰσότιμον με τοὺς ἄλλους μεγάλους ἄνδρας τοὺς κεκλημένους ἀπὸ τὸν Θεόν: τὸν Ἀβραάμ, τὸν Μωϋσῆν,

τὸν Ἡσαΐα, τοὺς λοιποὺς προφῆτας τῆς Παλαιᾶς διαθήκης, ἀλλὰ καὶ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τόση ἡ σημασία πού προσδίδει ὁ Παῦλος εἰς τὴν ιδιότητά του αὐτή, ὥστε δὲν παραλείπει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν νὰ τὴν προβάλλῃ εἰς τὶς διάφορες ἐπιστολές του. «Παῦλος κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ», γράφει εἰς τοὺς Κορινθίους (1 Κορ. 1:1), ἢ «Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ» (2 Κορ. 1:1). Ὑπεραμύνεται τοῦ κύρους τῆς ἀποστολικότητός του μὲ συνεχεῖς ἐπαναλήψεις τῆς ιδιότητός του. Γράφων πρὸς τοὺς Γαλάτας λέγει: «Παῦλος ἀπόστολος, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ πατρός». (Γαλ. 1:1). Δὲν πρόκειται περὶ ἀπλοῦ ἀγγελιαφόρου. Διότι «οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων ἐγχειρισθεὶς εἰς ἀποστολήν» ὅπως σχολιάζει ὁ Θεοφύλακτος. Ἀλλὰ «αὐτὸς ὁ δεσπότης οὐρανόθεν ἐκάλεσεν οὐκ ἀνθρώπῳ χρησάμενος ὑπουργῶ» ὡς προσθέτει ὁ Θεοδώρητος.

Ἐφ' ὅσον ὁ Παῦλος ἔλαθεν οὐρανόθεν τὴν κλήσιν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν εἰμὴ καὶ τὸ μήνυμά του νὰ εἶναι οὐράνιον. Καὶ περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ὁ Παῦλος ἦτο ἀπόστολος «ἄφωρισμένος εἰς Εὐαγγέλιον Θεοῦ». (Ρωμ. 1:1). Ἐξελέγη διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν ἀγγελίαν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὴν ὁποίαν προϋπεσχέθη ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῶν προφητῶν. Καὶ εἶναι τόση ἡ συναίσθησις τῆς ἀξίας τῆς ἀποστολῆς του ὥστε νὰ μὴ φοβῆται δεσμὰ ἢ θλίψεις. Ἐνα μὲ ἐνδιαφέρει, λέγει, «ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαθον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ». (Πράξ. 20:24). Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ φροντίς καὶ ἡ μέριμνά του, νὰ διῇ μαρτυρία περὶ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν χάρι πού τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ ἡ χάρις αὐτὴ δὲν ἦτο οὐδεμία ἄλλη εἰμὴ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἀνάστασις Του. Αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ κατηγορία πού τοῦ προσῆπτον οἱ Ἀθηναῖοι Ἐπικουρεῖοι καὶ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. Τὸν ἐκατηγόρησαν ὅτι ἦτο καταγγελεὺς ξένων δαιμονίων καὶ ὅτι «τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐαγγελίζετο». (Πράξ. 17:18). Ἦτο δὲ τοιαύτη ἡ ἐπίγνωσις τοῦ Παύλου διὰ τὴν ἀποστολήν του, ὥστε νὰ λέγῃ: «Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστιν μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ γάρ μοι ἔστιν ἕαν μὴ εὐαγγελίζωμαι». (1 Κορ. 9:16). Δὲν ἐκήρυττε διὰ νὰ ἔχῃ λόγον καυχήσεως, ἀλλὰ διότι ἐνοιωθε ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη. Ἀλλοίμονόν μου ἕαν δὲν κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, λέγει. Σὲ πόσο ἐξουθενωτικὴ θέσι δὲν βάζει ὁ Παῦλος ἡμᾶς τοὺς σημερινοὺς διαδόχους του μὲ τοὺς λόγους του αὐτοῦς! Τί ἔλεγχος ἀλλὰ καὶ τί πρόκλησις γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς!

Διαλεγμένος ἀπόστολος καὶ κεχωρισμένος εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἦτο ὁ Παῦλος. Ἀλλὰ εἰς ποίους ἀπεστάλη νὰ εὐαγγελισθῇ; Ὁμιλῶν εἰς τὴν

Ἑβραϊκὴν συναγωγὴν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας (Πράξ. 13:14) καὶ ἐρμηνεύων προφητικὰς ρήσεις τοῦ Ἡσαΐα διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεσσία, ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Μεσσίας προωρίζετο νὰ γίνῃ φῶς καὶ τῶν Ἑθνικῶν, εἰς σωτηρίαν ὅλων χωρὶς διακρίσεις χωρῶν καὶ λαῶν. Ἀλλὰ ποίος θὰ ἐκήρυττε τὸν Μεσσίαν εἰς τοὺς Ἑθνικούς; Ὁ Παῦλος! «Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος». (Πράξ. 13:47). Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἐστράφη εἰς τὰ ἔθνη (Πράξ. 13:46). Ἦτο ἀπολύτως βέβαιος περὶ τῆς εἰδικῆς κλήσεώς του. Ὁξύνους, κοσμοπολίτης, γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, Ρωμαῖος πολίτης, ἄριστα συγκεκροτημένος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γραμματείαν, ἦτο ὁ πλέον ἱκανὸς νὰ ἀποθῇ ἱεραπόστολος εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν κοσμοπολιτείαν.

Εἰς τὴν συγκλονιστικὴν ἀφήγησίν του πρὸς τοὺς συμπατριώτας του ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος (Πράξ. 21:15) ξεσπᾷ σὲ θρησκευτικὸ λυρισμὸ ἀφθάστου μεγαλείου καὶ ἀποκαλύπτει, ὅτι Αὐτὸς ὁ Κύριος τοῦ εἶπε περὶ τῆς ἀποστολῆς του εἰς τὰ ἔθνη: «Ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε». (Πράξ. 22:21). Διὰ τὴν νὰ διδασκῶν τὰ ἔθνη τὴν «γνώσιν τὴν ἐπὶ σωτηρίᾳ» κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον. Ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἂς ὁμιλήσῃ καὶ πάλιν ἡ ἐμπειρία τοῦ Παύλου. Ἀφηγούμενος τὰ τῆς ἐπιστροφῆς του πρὸ τοῦ Βασιλέως Ἀγρίππα καὶ τῆς ἀδελφῆς του Βερονίκης (Πρ. 25:13) διηγεῖται τὴν συνδιάλεξιν πού εἶχε μὲ τὸν Κύριον κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὁ Ἰησοὺς διαβεβαίωσεν τὸν Παῦλον ὅτι θὰ σώζῃ καὶ θὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦς τε Ἑβραίους καὶ Ἑθνικούς «εἰς οὓς ἐγὼ σὲ ἀποστέλλω ἀνοίξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαθεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ κλήρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ». (Πράξ. 26:17-18). Δικαίως λοιπὸν ὁ Παῦλος ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν μὲ ὑπερηφάνειαν «ἐθνῶν ἀπόστολον» (Ρωμ. 11:13) ἢ «λειτουργὸν Χριστοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ ἔθνη» (Ρωμ. 15:16. Πρβλ. καὶ Γαλ. 1:16, Γαλ. 2:2, Ἐφ. 3:8, 2 Τιμ. 4:17). Καὶ ἦτο ἀπόστολος καὶ «διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ» (1 Τιμ. 2:7). Ἀπόστολος εἰς τοὺς Ἑθνικούς ὄχι μὲ ἀφηρημένους ἔννοιες καὶ ρητορικὰ σχήματα διδασκαλίας ὄχι «ἐν συλλογισμοῖς καὶ πλοκαῖς ρητορικαῖς, ἀλλ' ἐν πίστει . . . καὶ ἀληθείᾳ», ὅπως παρατηρεῖ ὁ Οἰκουμένιος. (Πρβλ. 1 Κορ. 2:1-15).

Ἀλλὰ πῶς εἰργάσθη ὁ Παῦλος ὡς ἀπόστολος; Εἰργάσθη σάν νὰ εἶχε ἀγκαλιάσῃ ὁλόκληρον τὸν τότε κόσμον καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἦτο ὀφειλέτης «Ἑλλήσιν τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις». (Ρωμ. 1:14). Μὲ τέτοιαν οἰκουμενικὴν ἀντίληψιν καὶ δραστηριότητα, ὁ Παῦλος εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πηγὴν τῆς δυνάμεώς του πού ἦτο καὶ τὸ κέντρον τοῦ κηρύγματός του, δηλονότι τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντικείμενον διὰ τὸ ὁποῖον ἐκλήθη νὰ ἐργασθῇ, δηλ. τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Χριστὸς ἡ ἀφετη-

ρία του καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀντικείμενόν του, ἰδοὺ οἱ πόλοι τοῦ Παυλικοῦ κηρύγματος.

Μὲ πρόγραμμα καθολικῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως, ὁ Παῦλος ὄχι μόνον δὲν ὑστέρησε τῶν ἄλλων ἀποστόλων, ἀλλὰ τοῦναντίον κατειργάσθη ὅλα τὰ σημεῖα τῶν ἄλλων ἀποστόλων. «Ἐν σημείοις τε καὶ τέρασιν καὶ δυνάμεσιν» (1 Κορ. 12:13) καὶ ξεπέρασεν εἰς δρᾶσιν πάντα ἀπόστολον καὶ μὲ τρομεράς πάντοτε θυσίας: «Ἐν ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνους ποταμῶν, κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἔθνων . . . , ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι . . . » (2 Κορ. 11:23-27).

Ἐπισυνάπτοντες λοιπὸν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τοῦ Παύλου ὡς ἀποστόλου, ὑπαμιμνήσκομεν ὅτι: 1) Ὁ Παῦλος ἦτο διαλεγμένος, ξεχωριστὸς Ἀπόστολος, λαθὼν οὐρανόθεν τὴν κλήσιν, 2) ὁ Παῦλος ἐξεχωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν κηρύξιν οὐράνιον διδασκαλίαν, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, 3) ὁ Παῦλος ἐκλήθη νὰ εὐαγγελισθῇ εἰς τοὺς Ἑθνικούς, τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους καὶ τοὺς λοιποὺς εἰδωλολάτρας τῆς ἀρχαιότητος, καὶ 4) ὁ Παῦλος ξεπέρασεν εἰς δρᾶσιν πάντα ἀπόστολον, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομάζεται «ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα» ἢ «ὁ ἕνας μετὰ τὸν Ἐνα».

Β'.

Ἀλλὰ ὁ Παῦλος δὲν ἔνοιωθε μόνο τὴν κλήσιν καὶ ιδιότητα τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ κήρυκος, τοῦ σπερμολόγου. Συνηθότανε σὲ ἀσύλληπτο βαθμὸ ὅτι ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ εἰς τὸν Χριστόν. «Ὅτι ἦτο κτῆμα τρόπον τινὰ καὶ ὁλότελα ὑπρέτης τοῦ καλέσαντος αὐτὸν Ἰησοῦ. Ὁ Παῦλος ἦτο «δοῦλος Χριστοῦ».

Δοῦλος Χριστοῦ. Περί αὐτοῦ ἦτο ἀναντιρρήτως βέβαιος. Ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ πανταχοῦ ὅτι εἶναι «δοῦλος Χριστοῦ Ἰησοῦ» (Ῥωμ. 1:1) ἢ «δοῦλος Θεοῦ» (Τίτ. 1:1) ἢ ἀπλῶς «Χριστοῦ δοῦλος» (Γαλ. 1:10, Φιλ. 1:1). Τὸ ἐπίθετον «δοῦλος» ἀποτελεῖ τὴν ἐπιτομὴ τῶν ιδιοτήτων τοῦ Παύλου. Φανερώνει δὲ τὴν σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐντρέπεται διὰ τὴν ιδιότητά του αὐτή, τοῦναντίον «ἀντὶ μεγίστου ἀξιώματος τοῦτο τίθισιν λέγων δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ», κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου.

Εἴτε ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔννοιαν ληφθῇ ἡ λέξις «δοῦλος» εἴτε ὑπὸ τὴν ἐιδικήν, δηλούσης ὑπηρεσίαν καὶ ἐιδικὴν ἀποστολήν, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ σχέσις τοῦ Παύλου μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἄμεσος καὶ στενωτάτη. Ταπεινῶς φρονῶ, ὅτι ὁ Παῦλος ἀνῆκε εἰς τὸν Χριστὸν «ὡς ποίημα» ἢ «ὡς κτῆμα» ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ διὰ τοῦ ἰδίου του αἵματος. Ἡ δουλεία ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου Καίσαρος ἕως τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνίνων, μέσα τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἦτο εὐρύτατα διαδεδομένη. Ὁ δοῦλος ἦτο

κτῆμα τοῦ κυρίου του. Εἰργάζετο διὰ τὸν κύριόν του, ἐμερίμνα διὰ τὸν κύριόν του, ἀνέπνεε διὰ τὸν κύριόν του, ἔζη διὰ τὸν κύριόν του. Ἴδου λοιπὸν ἡ σχέσις τοῦ Παύλου μὲ τὸν Κύριον. Σχέσις ὅμως ὄχι ἐκ θλίψεως ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐλευθέρως, ἐκουσία καὶ ἀβίαστη. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἡ ἀξία τοιαύτης δουλείας. Δημιουργεῖται ἀγάπη, σφυρηλατεῖται τοιοῦτος σύνδεσμος, καὶ ἀναπτύσσεται τοιοῦτος ἱερὸς δεσμός, ὥστε ὁ «δοῦλος» Παῦλος νὰ ἀναφωνῇ: «Πέπνισμαι ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνησεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». (Ῥωμ. 8:35-39).

Διὰ τὸν «δοῦλον» Παῦλον ὁ Χριστὸς ἦτο τὸ πᾶν, καὶ φῶς καὶ πνοή καὶ ζωὴ, διὰ τοῦτο καὶ γράφει: «Ἐμοὶ . . . τὸ ζῆν Χριστός». (Φιλ. 1:21). Εἶναι δὲ ἡ ἐπιθυμία του ὄχι μόνον νὰ ὑπηρετῇ τὸν Κύριόν του, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι μετ' Αὐτοῦ. Συνέχομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν λέγει, «εἰς τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι». (Φιλ. 1:23).

Δοῦλος λοιπὸν ὁ Παῦλος κατ' ἐξοχὴν ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Κύριόν του. Ἐζήσε διὰ τὸ συμφέρον τῶν ἀνθρώπων «τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι» (1 Κορ. 9:22) καὶ ἀνέπνεε διὰ τὸν Θεὸν «ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ . . . θύραν τοῦ λόγου λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ» (Κολ. 4:3) εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι μᾶλλον αὐτὴ ἡ ἀντίληψις ἢ ὁποία κατέστησε τὸν Παῦλον τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἀπόστολον. Ἐφ' ὅσον ἀνῆκε ὡς δοῦλος εἰς τὸν Χριστὸν ὥφειλε νὰ ὑπηρετῇ μόνον τὸν Χριστόν. Ἡ ἔνωσις του μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Χριστὸν εἶναι ἡ συνισταμένη τοῦ Παυλικοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ ἡ προσωπικὴ ἐμπειρία τοῦ Παύλου.

Ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ ἡ λύσις ὅλων τῶν προβλημάτων του καὶ ἡ διάλυσις ὅλων τῶν ἀνησυχιῶν καὶ φόβων του. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Παῦλος μὲ τὴν ὑποταγὴν του **ὡς δοῦλος Αὐτοῦ** καὶ τὸ ἐδίδαξε μὲ παρρησίαν καὶ πάθος **ὡς ἀπόστολος Αὐτοῦ**. «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2:20) εἶναι ἡ μαρτυρία διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ παρακαταθήκη ὅμως διὰ τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν γενεῶν συνίσταται εἰς τοὺς λόγους του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης: «Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει. Ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν· ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν». (Ῥωμ. 14:8). Ἀμήν.

ΣΗΜ.—Τὰ πατερικὰ χωρία ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰ Ὑπομνήματα εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην τοῦ καθηγητοῦ Π. Τρεμπέλα ἐκδ. «Ζωῆς».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

«Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληγ, οὐκ ἔνι δοῦλος ἢ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θήλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὑπὸ τοῦ Αἰδес. Οἰκονόμου κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (Ἀλεξάνδρεια)

ΕΙΝΑΙ ἡ παγκοσμιότης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ ξεπερνᾷ τὰ σημερινὰ μέτρα τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι χαράζουν τὰ σύνορά των καὶ περιχαρακώνονται, ὥστε νὰ εἶναι ἀσφαλεῖς ἐντὸς τῆς χώρας των φοβούμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Αὐτὸ ἀκριθῶς τὸ ὁποῖον υποχρεώνει τοὺς λαοὺς νὰ προφυλάσσονται, ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶναι ἀποτέλεσμα ἐλλείψεως ἀγάπης, διότι ἐκεῖ ὅπου λείπει ἡ ἀγάπη ὑπάρχει ὁ φόβος καὶ ὁ φόβος ὑπαγορεύει ὅλα τὰ περιοριστικὰ μέτρα μὲ τὰ ἐπακόλουθὰ των, μεταξὺ τῶν λαῶν· εἶναι δὲ αὐτὰ συνέπεια τῆς καχυποψίας καὶ τοῦ φόβου μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν ἀλλήλους οἱ λαοί.

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, διερμηνεύων τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ναζωραίου, διεκήρυξε τὴν ἄρσιν τῆς διακρίσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας, δούλους ἢ ἐλευθέρους, ἄνδρας ἢ γυναῖκας, ἔγινε σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡ καταφανὴς αὕτη διδασκαλία. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἐπιδίδκει νὰ καταρρίψῃ τὰ ὀρόσημα τῶν λαῶν μὲ ὅπλα καταστροφικά, εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου γεγονὸς ὅτι ἐπιζητεῖ νὰ ἐνώσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ ὅπλα ψυχικά, μὲ τὴν πανοπλίαν τῆς ἀγάπης. Νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ κάθε ἀνθρώπον ἐπὶ τῆς γῆς, διότι ἔχει ἀνυπολόγιστον ἀξίαν, ἴσην πρὸς τὴν ἀξίαν ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, καὶ διότι φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὅπως καὶ σύ. Αὐτὸ εἶναι τὸ κοινωνικὸν κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Βαθυτάτη θὰ ἦτο ἡ ἐπίδρασις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων ἂν ἡ διδασκαλία αὕτη ἦτο τὸ βάθρον τῆς ἀγωγῆς ὅλων τῶν νέων τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν.

Μία πίστις εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἕνας σκοπὸς μοναδικὸς τῆς ζωῆς μας ὀλοκλήρου ἢ ἐξύψωσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον, ἡθικὸν εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικά μῆκη καὶ πλάτη τοῦ πλανήτου μας, θὰ ἀπέφερε πλουσίους καρπούς. Ἐπιθυμία καὶ λαχτάρα τοῦ Ἰησοῦ μας εἶναι ἡ διαρκὴς ἀνόδος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἀνθρωπιστικά, τὰ οὐράνια, τὰ θεϊκά.

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα πορεύεται καὶ πρέπει νὰ πορεύεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Ὑπάρχουν δυσκολίαι καὶ ἐμπόδια, ὑπάρχουν φραγμοὶ καὶ καταδιώξεις, ἀλλὰ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται, ἡ Ἐκκλησία καὶ ὑπὸ τὰς δυσκολωτέρας τῶν συνθηκῶν, φέρει τὸ κήρυγμα αὐτὸ τῆς συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων «ἐν Χριστῷ» διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης.

Τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον μιᾶς τοιαύτης ἐξορμήσεως ἀνὰ τὸν σημερινὸν κόσμον εἶναι τὸ κίνητρον τῆς ἀπαν-

ταχοῦ Ἐκκλησίας πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ζῶμεν καὶ πρέπει νὰ ζῶμεν μὲ δικαιοσύνην, αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ζῶμεν ἐν Χριστῷ. Ζῶμεν καὶ πρέπει νὰ ζῶμεν ὡς ἀδελφοί, ὡς εἰς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Νὰ σταματήσουν οἱ ἀνταγωνισμοὶ τῶν ὅπλων τῶν φονικῶν, νὰ καταπέσουν τὰ τεῖχη τοῦ μίσους ποὺ χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς γῆς. Νὰ ἀφοπλισθῇ ὁ ἀνθρώπος, νὰ πετάξῃ ἀπὸ πάνω του τὰ ὄργανα αὐτὰ τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς κακίας. Φτάνει νὰ εἶναι αἰχμάλωτος, καιρὸς εἶναι νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς τυραννίας τῆς ψυχικῆς: τὸν φόβον, τὸ μῖσος, τὴν καχυποψίαν, τὴν ἀλληλοκατηγορίαν, τὸν ἀλληλοσπαργμόν. Καιρὸς εἶναι νὰ συνέλθῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς ἑαυτὸν διὰ νὰ ἴδῃ πόσον παραφορτώθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἄμαρτία εἶναι ὁ φόβος, ἁμαρτία εἶναι τὸ μῖσος, ἁμαρτία εἶναι ἡ δουλεία, ἁμαρτία εἶναι ἡ πείνα, ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἁμαρτία εἶναι ἡ γύμνια, κάθε εἶδος ἐξαθλιώσεως τῆς ὥραιας εἰκόνης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἁμαρτία.

Ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον; Ὅλα αὐτὰ δὲν βαραίνουν μήπως τὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου; Ποῖος αἰσθάνεται σήμερον ἡσυχος ποὺ ἡ καταστροφή καὶ ἡ ἐξαθλίωσις τὸν παραμονεύουν σὲ κάθε τόπον καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν; Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὴν θέσιν τοῦ φόβου νὰ ἔλθῃ ἡ ἀγάπη; Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὴν θέσιν τῆς θλίψεως νὰ ἔλθῃ ἡ χαρά; Δὲν εἶναι δυνατόν τὸ γέλιο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ δάκρυ;

Δι' ὅλα αὐτὰ χρειάζεται ἀγών, ἀγών ψυχικὸς ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐξυψώσεως, ὥστε ὁ εἰς νὰ θεωρῇ ἀδελφὸν τὸν ἄλλον, μακρὰν πάσης διακρίσεως ἐθνικότητος, κοινωνικῆς τάξεως καὶ φύλου, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Θὰ εἶναι εὐλογία Θεοῦ, θὰ εἶναι νίκη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ κακοῦ, θὰ εἶναι θρίαμβος, μοναδικὸς θρίαμβος τοῦ ἀληθῶς πολιτισμένου ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΡΟΔΟΥ

Ὅσον ἐγγίζει ὁ χρόνος τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἐν Ρόδῳ, τόσον ζωηρότερον ἐκδηλοῦται τὸ ἐνδιαφέρον, ὅχι μόνον τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. Διότι ἀποτελεῖ γεγονὸς ὅχι ἀπλῶς Πανορθοδόξου σημασίας, ἀλλὰ Παγχριστιανικῆς. Εἰς τὸ προσεχές τεῦχος θὰ δημοσιευθῇ πλήρης κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς Διασκέψεως, ἐλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστί.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Μελόης κ. Αἰμιλιανοῦ

Β'. (τελευταῖον)

3. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΟΥ

Τί εἶναι ὁ νεοαφίχθεις διὰ τὸν παλαιὸν ἐγκατα-
σταθέντα μετανάστην; Εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ἀν-
τιπροσωπεύει τὸν Χριστόν. Πᾶν ὅ,τι γίνεται δι' αὐτὸν
ἀντανεκλᾷ εἰς τὸν Κύριόν του. Οἰκειοποιεῖται τὰς
πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις ὡσάν νὰ ἔγιναν δι' Αὐτὸν
τὸν ἴδιον. «Ξένος ἤμην καὶ συναγάγετε . . . Ἐφ' ὅσον
ἐποιήσατε ἐνὶ τῶν ἀδελφῶν μου τούτων τῶν ἐλαχί-
στων ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 40-41).

Ὅλοι εἴμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως καὶ αὐ-
τοὶ ἀδελφοὶ μας νεώτεροι. Ἄς μὴ βυθισθῇ δὲ ὁ συ-
ναντῶν δυσκολίας εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς παράπονα τὰ ὁ-
ποῖα θὰ δηλητηριάσουν τὸν ἐνθουσιασμόν του. Αὐ-
τὸς ὁ Χριστὸς ἐξενητέυθη. Ἦτο ξένος. Σχετικῶς εἶ-
ναι πολὺ διδασκτικὸς ὁ ὕμνος τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ὁ
ὁποῖος κατὰ δραματικὸν τρόπον παρουσιάζει τὸν
βουλευτὴν Ἰωσήφ ζητοῦντα ἀπὸ τὸν Πιλάτον τὸ σῶ-
μα τοῦ Ἰησοῦ. Εἰς τὸν διάλογον τοῦτον ἐναλλάσσε-
ται ἡ λέξις «ξένος»:

«Δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξέ-
νον ξενωθέντα, ἐβόα· δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν
ὁμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον· δὸς μοι
τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου
τὸ ξένον· δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν
τούς πτωχοὺς καὶ ξένους· δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον,
ὃν Ἐβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ· δὸς μοι
τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος
οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει· δὸς μοι τοῦτον τὸν
ξένον, ὃν ἡ μήτηρ ὀρώσα νεκρωθέντα ἐβόα· Ὡ Γιὲ
καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάγχχνα τιτρώσκομαι καὶ
καρδίαν σπαράττομαι νεκρὸν σὲ καθορώσα, ἀλλὰ
τῇ σῇ ἀναστάσει θαρροῦσα μεγαλύνω. Καὶ τούτοις
τοῖνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τὸν Πιλάταν ὁ εὐσχήμων
λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶμα, ὃ καὶ φόβῳ ἐν σιν-
δόνι ἀνείλας καὶ σμῦρνη, κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν πα-
ρέχοντα πᾶσι ζῶν ᾧωνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος».

Ἡ στάσις τῶν παιλαίων δὲν δύναται νὰ εἶναι διά-
φορος ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ἡ Γραφή, ὑπεν-
θυμίζουσα εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι καὶ αὐτοὶ κάποτε
ὑπῆρξαν χειρώνακτες ἐν Αἰγύπτῳ:

«Προσῆλυτον ξένον οὐ κακώσετε οὐδὲ μὴ θλίψετε
αὐτόν· ἦτε γὰρ προσῆλυτοι ἐν γῇ Αἰγύπτῳ . . .».
(Ἐξ. κβ' 21 καὶ κγ' 9).

«Προσῆλυτον οὐ θλίψετε· ὑμεῖς γὰρ οἴδατε τὴν
ψυχὴν τοῦ προσηλύτου ξένου. Αὐτοὶ γὰρ προσῆλυτοι
ἦτε ἐν γῇ Αἰγύπτῳ». (Δευτ. ι' 14-19).

Ἡ ἀνθρωπότης ἀποτελεῖ μίαν ὀργανικὴν οἰκογέ-
νειαν. Τὸ ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ διαφορότητα ἐθνῶν,

τοῦτο δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους. Διαφοραὶ γλωσσῶν καὶ ἐθίμων δὲν προώρισται
νὰ θραύσουν τὴν ἐνότητα, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὴν πλου-
τίσουν καὶ νὰ τῆς δώσουν ὠραιότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ.

Ἡ ἀποδημία δὲν εἶναι τυχοδιωκτισμὸς καὶ ἄρνη-
σις πρὸς τὴν πατρίδα. Ἀλλ' οὔτε εἶναι πατριωτισμὸς
γνήσιος ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ζήσῃ
καὶ ὁ ἄλλος, ὅπως ζοῦμε καὶ ἡμεῖς. Αὐτὸς ὁ Κύριος
ἔδωκε τὸ παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τὸ πάτριον ἔδα-
φος, ὅταν ἐκλαυσεν ἐπὶ τῶν μελλοντικῶν ἐρειπίων τῆς
Ἰερουσαλὴμ. Ἡ ἀγάπη ὁμῶς πρὸς τὴν πατρίδα,
ὅσονδῆποτε δικαία καὶ ἂν εἶναι, δὲν θὰ πρέπει νὰ
μᾶς κάμῃ νὰ λησμονῶμεν τὰς στερήσεις τῶν γειτό-
νων μας, τὸν διεθνή χαρακτήρα τῆς Χριστιανικῆς
ἀγάπης.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὰ ἄκρα εἶναι καταδικαστέα.
Ἡ ἀδελφότης τῶν λαῶν καὶ ἐθνῶν δὲν σημαίνει τὴν
ἐξάλειψιν καὶ διάλυσιν τῶν χαρακτηριστικῶν στοι-
χείων ἐκάστης ἰδιαιτέρας ἐθνικότητος. Ἡ Ἐκκλησία
ὀρθῶτα προσπαθεῖ ὡς στοιχεῖον τῆς ἀποστολῆς
τῆς μετὰξὺ ἄλλων νὰ διατηρήσῃ τὰς παραδόσεις καὶ
τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά τοῦ Γένους μας μετὰξὺ τῶν ἀπο-
δήμων. Δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ σβύσωμεν τὸν χα-
ρακτήρα καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀποδήμου. Μό-
νον ἀνεδαφικὰ ἢ ὑλιστικὰ καθεστῶτα λησμονοῦν τὰς
ἐρριζωμένας ἱεράς ἀξίας καὶ ἐκλαμβάνουν τὸν ἐργά-
την ὡς μίαν ἀπρόσωπον μονάδα, ἕνα ἐργαλεῖον. Θὰ
διατηρήσωμεν λοιπὸν ἀκεραίαν τὴν προσωπικότητά
του. Θὰ ἀποφύγωμεν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διχάσῃ
ἢ νὰ ἀπορροφήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν χοάνην τῆς ξένης
(depersonalization). Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν νέαν του πα-
τρίδα αἱ Ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ σεβασθοῦν τὸν προ-
σωπικὸν χαρακτήρα τοῦ ξένου καὶ νὰ μὴ δυσκολεύ-
ουν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ
ἐθνικῶν του παραδόσεων.

Ὁ Χριστὸς, καίτοι Θεός, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ
γνήσιος πατριώτης. Ἐζήσε καὶ ὡς τέλειος ἄνθρωπος
καὶ εἶχε τὰ κύρια ἐκεῖνα σημεῖα ὡς Ἰσραηλίτης.
Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία. Φέρει μεθ' ἑαυτῆς ὅ,τι
γνήσιον ὑπάρχει εἰς τὰ ἀνθρώπινα θέσμια, τὰ ὁποῖα
ὁμῶς μετουσιώνει καὶ ἐξυψώνει ὥστε νὰ ἀποτελέσουν
πηγὴν ὑπερφυσικῆς δυνάμεως.

Αὐτὸν τὸν ἐπίγειον χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας
υπογραμμίζει καὶ ὁ Αὐγουστίνος:

«Ἡ Ἐκκλησία συναθροίζει τοὺς πολίτας τῆς ἐκ μέ-
σου ὅλων τῶν λαῶν καὶ σχηματίζει τὴν ἐπίγειον κοι-
νότητά της ἐξ ὅλων τῶν γλωσσῶν. Ὀλίγον ἀνησυχεῖ
δι' ὅ,τι διαφέρει εἰς τὴν περιβολήν, τοὺς νόμους, τοὺς
θεσμούς. Οὐδὲν περιφρονεῖ καὶ οὐδὲν καταστρέφει.

Ἀντιθέτως, τὰ διατηρεῖ καὶ τὰ προστατεύει. Ἐπίσης ὅ,τι ὑπάρχει διάφορον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, προωθεῖται εἰς τὸν ἕνα καὶ αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης ἐφ' ὅσον δὲν ἐμποδίζει εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ μόνου κραταιοῦ καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ.

4. Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δυνάται νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου της, φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τοῦ ἔργου της, ἐπὶ τῆς γῆς ποιμαντικὴν εὐθύνην. Δὲν φθάνει τὸ καθηκὸν τῆς διαφυλάξεως καὶ τοῦ *defensor civitatis*.

Ἡ ποιμαντικὴ φροντίς, πρέπει νὰ διασαφηνίσωμεν τὸ σημεῖον τοῦτο, δὲν εἶναι μονομερὴς μόνον πνευματικὴ. Καλύπτει τὸν ὅλον ἄνθρωπον τὸν πλήρη καὶ ἄρτιον. Νοθεύομεν τὸ Εὐαγγελικὸν πνεῦμα ἐὰν περιορίζομεθα εἰς μόνον τὸ ἀνεύθυνον κήρυγμα καὶ ἀμελοῦμεν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν του. Ὁ κόσμος κουράσθηκε ἀπὸ ἀκαρπο-δεοντολογίαν. Θέλει νὰ βλέπῃ ἐνδιαφέρον ἔμπρακτον. Ἀγαπᾷ σημαίνει ἀγαπᾷ τινά, ὅπως ὁ Χριστὸς ἠγάπησε. Δὲν ἠνέχθη ὁ Χριστὸς νὰ φύγουν οἱ ἄκροαταὶ Του προτοῦ τοῦς θρέψῃ. Δὲν θὰ ἤθελα ὅλα τὰ πλήθη αὐτὰ νὰ ταλαιπωρηθοῦν καθ' ὁδὸν πεινασμένοι, ὕστερα ἀπὸ πολὺ-ωρὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Ἰ. Αὐγουστῖνος συσχετίζει ἐπιγραμματικώτατα τὰ δύο σκέλη τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς: πίστιν με ἀγάπην ἔμπρακτον:

«Τί σημαίνει πιστεύειν εἰς τὸν Θεόν; Πιστεύοντας νὰ Τὸν ἀγαπήσῃς. Πιστεύοντας νὰ Τὸν ἐρασῇς. Πιστεύοντας νὰ μεταβῇς πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ ἐνσωματωθῇς ὡς μέλος Του ...». (Tract. 29 in Johan. 6 P. L. 35, 165).

Καὶ ἀλλοῦ ὀρίζει τὴν Πίστιν ὡς ἐμβάθυνσιν εἰς τὸ πέλαγος τῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ ὡς μίμησιν Αὐτοῦ:

“Credere est cum assensione cogitare” = «Πιστεύω σημαίνει νὰ ἐννοῶ καὶ νὰ ἐνοῦμαι μετ' Αὐτοῦ». (Predestin. Sanct. P. L. 44, 963).

Εἶναι παρανόησις νὰ νομίζεται ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ βασιλεία Του ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μετὰ τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος. Ἐπεκτείνεται καὶ εἰς ὅλα τὰ δημιουργήματα, ὕλικά καὶ πνευματικά, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας των. Ἡ Ἐκκλησία ὡς μήτηρ θὰ ἀσχοληθῇ μετὰ ὅλα τὰ προβλήματα καὶ θὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην της ἐπὶ κάθε κοινωνικοῦ φαινομένου, παρακολουθοῦσα τὴν ἐξέλιξιν του, ἀναπροσαρμόζουσα τὴν διδασκαλίαν της. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ κωφεύσῃ εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ ἀνέργου, τοῦ ὑποφέροντος. Φυγὴ καὶ ἀπομόνωσις εἶναι ἀσυγχώρητοι λύσεις. Οὔτε ἡ ἄγνοια, οὔτε τὸ δικαιολογητικὸν τῆς ἀναρμοδιότητος μποροῦν νὰ πείσουν τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον.

Καὶ μάλιστα εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ αἰῶνος μας. Τὸ δρᾶμα αὐτὸ εἶναι ἡ πτώχεια, ἡ στέρησις, ἡ πείνα. Αἱ στατιστικαὶ ὁμιλοῦν, ὅτι εἰς ἄλλας ἡπείρους δύο δισεκατομμύρια ἐκ συνόλου 2,800 ἑκατομμυρίων ποῦ ἀριθμεῖ ὁ πλανήτης μας, πεινοῦν. Ἀλλὰ διατὶ νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν; Ἡ δυστυχία μαστίζει καὶ τὸν τόπον μας. Λίγοι οἱ ἔχοντες. Οἱ περισσότεροι ἀντιμετωπίζουν τὸν καθημερινὸν ἐφιάλτην τῆς ἀνεργίας καὶ τῶν στερήσεων.

Ὁ ὑποσιτισμός. Γενεσιουργὸς αἰτία κάθε δράματος καὶ ἀναριθμητῶν θανάτων. Πάλιν κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικὰς ἐπὶ 60 ἑκατομμυρίων θανάτων ἐτησίως, ἡ πείνα ἔχει τὴν πλουσιωτέραν μερίδα 30—40 ἑκατομμυρίων. Δηλαδή περισσοτέρους νεκροὺς ἀπ' ὅσους θὰ εἶχε ὁ τελευταῖος πόλεμος ἐὰν ἐσυνεχίζετο ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἀκόμη. Ἡ στέρησις εἶναι κακὸς σύμβουλος. Εἶναι ὅμως καὶ ὁ ἄριστος δρόμος διὰ τὴν προέλασιν κάθε ἀνατρεπτικῆς θεωρίας.

Ἡ ἔκτασις μιᾶς τέτοιας δυστυχίας τελικῶς ὁδηγεῖ εἰς πόλεμον. Συνηθέστερον στὴν κοινωνικὴν ἀναρχίαν. Στὴν πολιτικὴν ἀστάθειαν. Στὴν δημαγωγικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐκάστοτε πολιτικῶν. Εἶναι ὁ κοχλάζων πόλεμος. Ὅχι τόσον τῶν ὄπλων, ἀλλὰ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ τραύματα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου θύματος εἰς τὴν Ἱερῇ, τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

* * *

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι δυνατόν νὰ προετοιμάσωμεν τὸν ἀσφαλῆ δρόμον ποῦ πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ ὁ μετανάστης. Νὰ τοῦ ἐπισημάνωμεν τὰ ἐμπόδια καὶ τὰς δυσκολίας. Νὰ τοῦ ἀποδείξωμεν διὰ τῶν πραγμάτων ὅτι εἴμεθα πράγματι ἡ στοργικὴ μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα της. Ὅταν δὲ ὁ ξενιτευόμενος, ἤδη πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν του, αἰσθανθῇ τὰ μητρικὰ σπλάγχχνα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας του νὰ κτυποῦν δι' αὐτόν, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσῃ τὴν ὀφειλετικὴν εὐγνωμοσύνην. Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῇ. Διότι τοῦ ἐφάνη χρήσιμος εἰς τὰς δυσκολωτέρας στιγμὰς. Διότι ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι προσγειωμένη, μὴ περιοριζομένη εἰς μίαν στενὴν πλευρὸν δεοντολογίαν. Διότι ἐκτιμᾷ τὰ προβλήματά του καὶ σπεύδει κοντά του μετὰ ἔργα καὶ δὲν ἴσταται μακρόθεν ἢ μόνον ἀφ' ὑψηλοῦ.

Ἰδοὺ ἕνας τομεὺς τῆς ἐγκαίρου προσοχῆς μας. Τῆς ἀμέσου ἐπεμβάσεως καὶ τῆς μεθοδικῆς Κατηχητικῆς διοργανώσεως τῶν μεταναστῶν μας ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόσον ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἡπείρους Αὐστραλίας, Νοτίου Ἀμερικῆς, Καναδᾶ, μετὰ τὴν ἀφίξιν των.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Β'.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΜΝΙΟΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΝ ΣΥΝΟΛΟΝ

Ἐκτοτε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς ἠκολούθησε πιστῶς καὶ ἐπιτυχῶς τὸν χαραχθέντα ἐξ ἀρχῆς δρόμον. Χάρις δὲ εἰς τὴν πλήρη καὶ συγκινητικὴν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὁποίαν εὗρεν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ της, κατάρθωσε βαθμιαίως νὰ ἀνυψώσῃ τὸ γόητρον αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου της, ἐν μέσῳ τῶν πολυωνύμων καὶ ποικιλοδόξων ἄλλων ὁμολογιῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐξελίξεως τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνταῦθα προκύπτει σαφῶς ὅτι Ἐκκλησία καὶ ποιμνιον ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον σύνολον ὅσον οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου. Τὸ πλήρωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς μετέχει ἐνσυνειδήτως καὶ ἐμπράκτως τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας του καὶ ἀποφασίζει ἐλευθέρως, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῶν κοσμικῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὡς καὶ τοῦ Κλήρου.

Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ ἀλληλοεξάρτησις κατεδείχθη εὐεργετικὴ τόσον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅσον καὶ διὰ τὸ ποιμνιον καὶ ἀσφαλῶς συνέβαλεν εἰς τὴν καλὴν ὀργάνωσιν καὶ εὐημερίαν τῶν Κοινοτήτων μας. Εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ γίνουν ἀκόμη πολλὰ. Πλὴν ὅμως, ἐφ' ὅσον διατηρήται ἀδιάσπαστος ὁ δεσμὸς Ἐκκλησίας καὶ λαοῦ, οὐδὲν εἶναι ἀκατόρθωτον.

* * *

Ἡ προνομιακὴ λοιπὸν θέσις τῆς Ὁμογενείας μας ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν ἔποψιν δημιουργεῖ δι' αὐτήν, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἔτι βαρυτέρας εὐθύνas καὶ ὑπαγορεύει ἔτι μεγαλυτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ἀξιολόγησιν τῶν προσπάθειων τῆς ἐκκλησιαστικῆς της ἡγεσίας.

Ἰσως κάποτε νὰ δημιουργοῦνται βεβιασμένοι ἐντυπώσεις λόγῳ τῆς ἀγνοίας τῶν βαθυτέρων λόγων, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν τὴν λήψιν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀποφάσεως, τὴν ἐπιβράδυνσιν ἢ τὴν ἐπιτάχυνσιν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέτρου. Ἡ φύσις ὅμως τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν καὶ ποδηγέτησιν τοῦ πληρώματος, δὲν πρέπει νὰ κρίνεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοιούτου εἰδους βεβιασμένων ἐντυπώσεων. Θὰ ἦτο πολὺ ἀπλοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἂν ἦτο δυνατόν νὰ παραλληλισθῇ μὲ τὸ ἔργον τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἔστω καὶ τῆς μεγαλυτέρας μας ὀργανώσεως. Ἐν πολλοῖς, τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας εἶναι δυσχερέστατον λόγῳ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα καθημερινῶς ἀντιμετω-

πίζει. Ἀλλοίμονον δὲ ἂν ἡ Ἐκκλησία ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἀποβλέπῃ ἢ νὰ ἐνεργῇ μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πληρώματος! Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι νὰ γίνεταί τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἀλλὰ νὰ διδῇ κατευθύνσεις ἔστω καὶ ὅταν αἱ κατευθύνσεις αὐταὶ δὲν εἶναι ἀρεσταὶ εἰς μερικοὺς. Κριτήριον τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν ὑπέρτατον κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος βασιζέται εἰς τὰς ὑπερόχους ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.

ΤΟ ΠΡΟΒΑΔΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Γράφεται καὶ λέγεται κατὰ καιροὺς ἀπὸ μερικοὺς ἀνευθύνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐμβαθύνει εἰς τὸ θέμα, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία Ἀμερικῆς θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ «αὐτόνομος» «ἀνεξάρτητος», τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν — ἀσφαλῶς οἱ περισσότερον ἄδαεῖς — τὴν θέλουν ἀκόμη καὶ «αὐτοκέφαλον», ἀπεσπασμένην ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἵνα αὕτη, ὡς λέγουν, ἀποκτήσῃ «ἰδίαν ὄντοτητα»!

Ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν νὰ θέσωμεν ὑπὸ βάσανον τὰ, τοῦλάχιστον, περιέργα αὐτὰ αἰτήματα, μετὰ πολλῆς εὐκολίας θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀνοησιῶν, αἱ ὁποῖαι, ἂν ποτε εὕρισκον ἀνταπόκρισιν, θὰ ὠδήγουν εἰς ὀλοκληρωτικὴν παρακμὴν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Πρέπει, πρωτίστως, νὰ κατανοηθῇ ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία Ἀμερικῆς χαίρει ἤδη εὐρείας αὐτοδιοικήσεως. Ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὸν ἐναρκτήριον λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκφωνήσῃ τὴν 16ην Νοεμβρίου 1931 ἐνώπιον τῆς 4ης Κληρικο-λαϊκῆς Συνελεύσεως, εἶχε τονίσει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐξάρτησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον:

«Ἐχομεν ἐν Ἀμερικῇ σήμερον ἅπαντα τὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐνσαρκούμενα ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ταύτης τὴν πρωτοκάθεδρον θέσιν, μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἐξησφαλισμένην ἀκλονήτως καὶ ἀδιαφιλονικήτως. Καὶ ἡ ἀντίληψις αὕτη δὲν εἶναι ὑποκειμενικὴ καὶ μόνον ἰδική μου, ἀλλὰ καὶ ξένων Ἀρχιερέων, ὁμολογηθεῖσά μοι ρητῶς, γραπτῶς τε καὶ προφορικῶς, καὶ ἐπανειλημμένως ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ ὀφείλει καὶ εἶναι αὕτη μόνῃ προωρισμένη ν' ἀποτελέσῃ τὸ Κέντρον τῆς συνεργασίας καὶ συσσωματώσεως πασῶν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Orthodox Champions of Unity

Initiative of The Ecumenical Patriarch of Constantinople

By FRANCIS HOUSE
*Associated General Secretary of
the World Council of Churches*

WHICH Church first officially proposed the creation of a world council of churches? Few people recall that it was the Church of the Patriarchate of Constantinople which, as long ago as 1920, issued a call "To the Churches of Christ everywhere" to create a union of the different denominations in a "league" of churches. The call was published in Greek, English, French and Russian and widely distributed shortly after the ending of the First World War. The detailed proposals correspond closely to the actual World Council of Churches created only in 1948.

The fact that so ancient a church should have taken this initiative is not so surprising as some might think. The "Ecumenical" Patriarchate of Constantinople has behind it many centuries of concern for the "oecumene," that is for the whole world and for unity among Christians. A thousand years ago the Patriarchs were already distinguished for their concern for unity and their missionary zeal.

In spite of the excommunication of the Patriarch by the Pope in 1054 and of the terrible injuries caused to the relations between Eastern Orthodox and Western Christians by the sack of Constantinople by the Crusaders in 1204, the Ecumenical Patriarchs made many friendly contacts with Western Christians, especially after the Reformation. For example, letters still survive which were exchanged between Constantinople and Lutheran theologians of Tübingen in the sixteenth century and with the Reformed Churches in Holland and France, and the Church of England in the seventeenth century. In the last hundred years contacts became increasingly frequent, and in 1902 the Patriarch (Joachim III) anticipated the appeal for unity published in 1920 by sending an encyclical to all the independent (autocephalous) Orthodox Churches concerning the development of relationships with the Roman Catholic, Protestant and Anglican Churches.

The Patriarchate took the lead in encouraging Orthodox representatives to attend the World Conferences on Life and Work (at Stockholm 1925 and Oxford 1936) and on Faith and Order (Lausanne 1927 and Edinburgh 1936) and became one of the founding churches of the World Council at Amsterdam in 1948. Subsequently

bishops and theologians of this Church have continued to be prominent in the WCC. Archbishop Germanos of Thyateira, the Patriarch's exarch in Western Europe, was a pioneer of the Ecumenical movement and became one of the first Presidents of the Council, and Archbishop Iakovos, Head under the Patriarchate of the Greek Orthodox Church in North and South America, is one of the presidents of the WCC today.

The present Ecumenical Patriarch is His All-Holiness Athenagoras I. He was educated at the famous Patriarchal Theological College of Halki (on an island in the Sea of Marmora), and was deacon to Archbishop Meletios of Athens, who subsequently became famous as one of the most ecumenically minded of the Patriarchs. Patriarch Athenagoras himself first served for eighteen years in the United States as Greek Archbishop of North and South America from 1930 to 1948. Both then and subsequently he has always been a great supporter of the ecumenical movement.

For the last six years the Ecumenical Patriarchate has had a permanent representative at Geneva, who is now Bishop Emilianos Timiadis. (This is the only member church which has such a direct link with the Council). In 1959 the Patriarch was host (with the Greek Church and Government) to the Central Committee of the WCC when it met at Rhodes. No less than fifty-three Orthodox theologians, including thirteen bishops, took part in this meeting. A few weeks later the Patriarch himself undertook a historic journey to the churches of the Middle East for the sake of unity, about which he spoke with Syrian, Coptic and Armenian church leaders as well as with the Greek Orthodox, Protestant and Roman Catholics.

On many occasions he has expressed his conviction that "the barriers which the ages have raised between the Christian confessions do not make impossible their mutual understanding, rapprochement and reunion." He concluded a characteristic message to the WCC Central Committee on this theme by saying that the bond that binds Protestants and Orthodox together "is a sacred gift of God, for the true meaning of the ecumenical movement is not what we plan, but what God wills."

ORTHODOXY AND UNITY

The theme of the U.S. Conference of the World Council of Churches held at Buck Hill Falls, Pa., April 26-28, 1961, which His Eminence Archbishop Iakovos addressed.

ONE of the high points of the meeting was the address delivered by Archbishop Iakovos of the Greek Archdiocese of North and South America on the opening night. The World Council President told the Conference that the meeting afforded opportunities for confidence and understanding in "times of divided loyalty, compounded by suspicions, hatreds, hypocritical slogans, and loud declarations."

The Orthodox prelate described his own experience in the ecumenical movement, characterized at first by "reserved and negative attitudes." He said that after a while "I saw the World Council of Churches as an instrument truly fashioned by the Holy Spirit, entrusted to our use by God Himself, to enable us to forge an unbreakable link between churches and Christians, so that we may all eventually attain unto the unity of the faith."

Only "ill-disposed individuals and men of irresponsible thinking" can long retain the impression that the World Council of Churches is an organization which intends to tell the churches what to do, he said.

"The World Council of Churches is a living organism, not an organization; it is the outward living expression of the innermost wish and prayer of the churches, which have not lost self-consciousness nor the responsibility to Christ who is the Church," he said.

Archbishop Iakovos told the delegates that the moment the Council starts to seek power or organizational authority "that very same moment will it cease to be needed or useful."

"The ecumenical movement is the movement of the churches. Ecumenical life is the life of the Church. It is not a Protestant movement with Orthodox coloring. Nor is it the opposite. It is an ecumenical movement; as ecumenical as the church is. That is the image and impression which we must get for ourselves . . . and we must convey this belief to all Christians throughout the world."

The Council president said this was especially important "now that we are called by Christ Himself to India" to bear witness "not through emotional or impressive oratory but through responsible deliberations, convincing manifestations, and resolutions that project and testify to our faith."

Pronouncement are worthless or even harmful "if they

are not followed up by actions of Christian consistency and faithfulness." He said that the East "is anxiously awaiting to see how true, how radiant, how warm, how guiding, how inspiring and refreshingly different is the light that we promised to bring them from the West."

"Unless we hold this light with joined hands — with unanimity of mind and heart — we will let them down and jeopardize any chance that we may have in the future to regain their confidence."

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΖΩΗ» ΑΘΗΝΩΝ

Εἶναι ἀξία ἐξάρσεως ἡ ἐμπνευσις τῶν Θεολόγων τῆς Ἀδελφότητος «ΖΩΗ» νὰ ἐκδώσουν ἐν ἰδιαίτερον φυλλάδιον (τὸ Πασχαλινόν) εἰς τὴν Ἀγγλικήν, μὲ θέμα τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ διαφόρων ἀπόψεων. Ἀνοδημοσιεύομεν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ORTHODOXY» ἄρθρον, συνιστῶντες αὐτὸ εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΠΤΥΧΙΩΝ

Εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν

Ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς πτυχίων εἰς τοὺς ἐφετεινοὺς τελειοφοίτους τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, μετ' ἄλλων συναφῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων, θὰ γίνῃ τῇ 25ῃ Ἰουνίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀγίου Βασιλείου

Ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων καὶ τῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων θὰ γίνῃ τῇ 18ῃ Ἰουνίου, Κυριακῇ, εἰς τὸν γραφικὸν χώρον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

ΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἱεραρχίαν νὰ μελετήσῃ τὰς παρατηρουμένας ὑπερβολὰς μεταξὺ πολλῶν θρησκευόντων εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς προσηκούσης τιμῆς εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἰς μερικοὺς ἐκ τῶν Ἀγίων. Μετὰ ἀσυνήθους παρρησίας προειδοποίησεν τοὺς Ἐπισκόπους, «ὅτι μερικαὶ ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς συνηθείας ἱκανοποιοῦν τὸ συναίσθημα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀπεργάζωνται μόναι τῶν ὠρισμένας θρησκευτικὰς ὑποχρεώσεις, εἰς τρόπον ὥστε συχνὰ ἡ εὐσέβεια πολλῶν νὰ παραχαράσσεται».

Ἡ δὴλωσις αὕτη διὰ πρώτην φορὰν ἐρχομένη ἀπὸ τὴν ἔγκυρον Ἀγίαν Ἐδραν μαρτυρεῖ τὴν ἔκτασιν τῶν θρησκευτικῶν ὑπερβολῶν καὶ τὴν προσπάθειαν, ὅπως ἐπέλθῃ στενωτέρα προσέγγισις μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν πιστῶν ἄλλων Δογμάτων.

A Typical American Question

By DOUGLAS D. TIFFANY

Pastor, First Church, Sherman Oaks, Calif.

This unusual tribute to the spirit of Greek Orthodoxy is reprinted, in part, from the November 21, 1960, issue of "Monday Morning," a magazine for Presbyterian ministers.

AS AN ordinary, run-of-the-mill Presbyterian minister in the United States of America, I have long cherished the belief that Americans are the most practical people in the world. It is with purpose that we live and move and have our being. We read a book with the idea that in it we will find something that will improve our minds or increase our earning power. Even a hobby must somehow pay off — or at least offer a good measure of utilitarian value. We are a practical people, and we are proud of it. Our motto: "If it doesn't work, throw it out!"

I was brought up in a church that valued the preaching of the social gospel, which meant that the Gospel of Jesus Christ had to be presented in such a fashion as to meet the social, economic and spiritual needs of man. I had always seen Jesus as a loving, yet practical, Man who came into a world that was seeking the "right way of life," as well as the forgiveness and fellowship of God. So for 10 years I have been the most practical preacher I could possibly be.

This "practical" American preacher arrived one Sunday evening in April at a little Swiss village called Celigny, about 12 miles out from Geneva, Switzerland. A quaint, but new, station wagon took five of us up a winding road to the old, comfortable Chateau de Bossey that was to be our home for the next seven days. The Chateau de Bossey is the Ecumenical Institute supported by the World Council of Churches for summer courses, graduate work, conferences and consultations. Forty-five of us were assembling for the first Orthodox Seminar ever to be held in this ecumenical setting.

This kind of an exchange is one of the surest ways of drawing Christendom together. For, if we do not have an intimate knowledge of the inner life by which a Church lives, we can never possess a complete spiritual understanding or respect for one another. All this appealed to my practical mind, particularly as our study was related to the Orthodox Church.

During our days at Bossey we listened to a series of lectures by such eminent professors as Leon Zander of France and Dr. Nick A. Nissiotis, Assistant Director of the Ecumenical Institute. We came to a new and wonderful understanding of the ancient Eastern Church, and

found that the essence of Orthodoxy can best be understood in its worship. Its services are not only beautiful forms of liturgical praise and prayer, but, according to their content, the Scripture must be experienced. The reading of the Holy Word of God is the very heart and vitality of the Church. It is a living exegesis in which the whole church life is experienced by the believers in ritual acts and symbolic forms.

The climax of the Orthodox Church year is reached in Holy Week and Easter. Its year-round services are either abbreviations or versions of "the great holy Thursday, Friday, and Saturday," and of the "light-bringing Easter vigil," which are unique in their riches, their depth and beauty. It is here the believer enters the heart of Orthodoxy, and from this point he can begin to understand the whole church life of the East. This is something that one learns not through books, but through an actual living experience of worship.

It was precisely at this point that I began to suspect the partial reason for the so-called "proselytizing" that has been of such deep concern to the Orthodox Church. It has been "sinned against" in this respect more than any other communion related to the World Council of Churches.

One of the lecturers pointed out that during the services the congregation stands. The beautiful Scripture is read or sung to the people by the priests, during Holy Week, for as long as four to six hours at a time. He laughingly pointed out that you could go out for supper and return without having missed anything, since passages are read and reread over and over. This practical minister from America raised his hand and asked a question, "Why is this Scripture read to the people again and again in ritual?" And the answer came back, "Because it is like a beautiful 'gem' handed down to us by our forefathers, to be admired and cherished, to be relived and experienced again, because this is the Voice of God; this is the Life of the Church."

Then I asked my second question, which was really born out of my suspicion as to why the Orthodox Church was so disturbed by other denominations "proselytizing." "What does it do for the people?" And the reply which I received, I deserved! I truly felt like the "ugly American minister." He said to me, "Sir, that is a typical American question!" The conversation was at an end. From an American point of view, I was suspicious that the reason some of the members of the Eastern Church have drifted away to other religious groups was,

ORTHODOXY

(From the special Easter 1961 issue of the "Zoë" Brotherhood, Athens, Greece, dedicated to ORTHODOXY.)

WHAT IS ORTHODOXY? For many people, this word is synonymous of an old Byzantine Church, and ancient Cross or an Icon of some old and half-forgotten saints half-effaced by time and the smoke of candles. But are these things really Orthodoxy? Do they belong to its essence or are they simply accidental accompaniments of it?

A careful examination of facts will show that *Orthodoxy* in its essence is the *Truth*, the truth about God, man, and the world, as it has been revealed to us in the teaching, the life and the redeeming sacrifice of God made man; as it has been formulated by the divinely inspired mind and heart of St. Paul; as it has been lived by St. John, "the disciple that Jesus loved," and the other Apostles and Evangelists under the guidance of the Holy Ghost.

Orthodoxy is the admirable synthesis of life and dogma, a practice and theory that the Orthodox Fathers of Alexandria and Byzantium, of Cappadocia and Syria and later on of Mount Athos have fashioned. All these great churchmen—from St. Polycarp, the disciple of the Apostles, to St. Nicodemus the Hagioreit, who died at the

that "this beautiful gem of tradition" has had little relevance to the rather stern facts of modern life. It simply does not meet the needs of the everyday struggle for meat and bread.

Not only did I come away from that Orthodox Seminar with a new appreciation of the vitality and beauty of this ancient liturgy kept alive by the Orthodox Church, but also I had learned something even more important. I had learned that in my tireless effort to make the Gospel practical something essentially more important was missing, and it had taken this member of the World Council of Churches to teach me what it was.

That evening, after I had asked my most impertinent question, I turned to "The Shorter Catechism" and the first question I read was: "What is the chief end of man?" The answer: "Man's chief end is to glorify God, and to enjoy Him forever."

Somehow, in all the mad rush to make everything "practical," I had forgotten the most important thing of all; that I was to "glorify God" and "to enjoy Him." The enjoyment of God can be an end in itself, nothing else is needed. It took an old, old Church from the Old World to teach me this lesson, and perhaps my people need to learn this too!

beginning of the last century—with their wisdom and sanctity, their sacrifices and struggles, have handed down to us the deposit of right faith and life, that priceless pearl of Orthodoxy.

Orthodoxy is also the official definitions and decisions of the Great Councils, the gatherings of representatives of Christ's whole Church militant here on earth. In these Councils, the God-bearing Fathers "having used all the science of the spirit and having been in conference with the Holy Ghost Himself," have shown us the solutions to the problems that really interest every spiritual man and, at the same time, have laid down the foundations of culture and civilization.

Orthodoxy has been sealed by the precious blood of the martyrs of every age. The noble army of martyrs and confessors, men and women, old and young, that fought in the Roman amphitheatres or died in the Russian concentration camps, is the best proof that Christianity is not simply a beautiful theory, but it is life and truth, the "good fight," the victory that overcomes cruel force and sheer material power, the triumph and the reign of the Spirit.

Orthodoxy has found its expression in the worship of the Church with its beautiful poetry and inspired hymnography, that wonderful combination of "the earthly and the heavenly, the natural and the supernatural, the individual and the social, the familiar and the awful, the accessible and the inaccessible." In such an atmosphere of uplift and sacredness, is celebrated the Holy Eucharist, the sacramental representation of the redeeming sacrifice of the God-man, into which all the faithful are called to partake. In such an atmosphere, too, are praised and magnified the great men and women of faith: the prophets, the apostles, the martyrs, the confessors, the virgins, and above all the blessed Mother of God, the Source of Light and Life. In such an atmosphere, finally, is taught the Orthodox dogma as a revealed truth but also as the means of satisfying all the fundamental needs of human nature.

But Orthodoxy has been also the ideal of the monastic and ascetical life. Many scholars maintain that the Orthodox monks have been the spiritual army that fought for the freedom of the Spirit and the perfection of man. Their aim was "to transform and transfigure the whole life by the renovation of the spirit." Their ascetical practices, says Werner Jaeger, were "the Olympic games of the Spirit" and had one purpose: to enable man to live the life of "true philosophy," of true and integral friendship with the incarnate wisdom of God, Christ, and thus to be truly deified. The life of asceticism is a life of puri-

fication and conversion, a life of returning to God, of becoming by the help of divine Grace like God. The ideal of holiness and deification has been taught by Orthodoxy not only to monks and hermits, but to every Christian, to every member of the people of God; and it has been the means not only of supernatural perfection, but also of making more humane and more civilized the life in this world.

This can particularly be seen in the Orthodox conception of social assistance. For Orthodoxy, social assistance is above all "*philanthropia*," love or friendship for man; not sheer alms-giving, but a true and sincere affection for man. Social assistance is not a discovery of the last centuries; it is in full operation in Jerusalem in the years that followed the Resurrection of our Lord. It was there that the first communal meals were organized under the supervision of the seven first deacons of the Church; and the Apostle of the Gentiles was not only the omnipresent messenger of the Good News but also the first social worker. Together with the Gospel, he brought everywhere the idea of collecting alms and gifts for the poorer churches. The bishops, the successors of the Apostles, were social workers, too. It is not true that the great Fathers of the Church were absorbed in dogmatic discussions and theological speculations in such a way as to ignore the welfare of the poorer members of the Church. In the days when the great Councils met, "Basiliads" were built in Caesarea, communal meals for seven thousand people in need were in function in Byzantium and the first maternity homes were founded in Alexandria. Not only the bishops, but also the kings and even the monks from the far off monasteries were competing in this "good fight" of neighborly love. For all of them "orthodoxia", right believing, was another word for "orthopraxis", right or rather well doing.

Another feature of Orthodoxy — constant throughout its history — is heroism. Orthodoxy has always had its martyrs that bore witness to Christ by shedding their blood. But the sacrifice of blood was not the only expression of Orthodox heroism. For the Orthodox faithful have always resisted with boldness and strength against any kind of injustice or arbitrariness whether it came from Julian the Apostate or the Arians, the monophysite or the iconoclast emperors. This army of heroes contains not only Athanasius and Basil and Chrysostom, but also Maximus the Confessor and Theodore the Studite.

Another constant feature of Orthodoxy is missionary work among the non-Christians. In the old days this work was a combination of spreading the Gospel and, at the same time, spreading civilization and culture. The Orthodox Church has proved for many peoples not only the mother of supernatural faith and life, but also the mistress of letters and of national and social life. In

this respect, it has always been faithful to the example of its three holy and great Doctors, Basil, Gregory, and John Chrysostom, who like mellifluous rivers of wisdom irrigated the whole creation with the right teaching about God and man.

Orthodoxy has always been a royal way to the Gospel. It has kept whole and intact the spirit of Christianity against the dark mysticism of Eastern heresies, against the overcentralization of the Latin Church, against the rationalistic subjectivism of the Protestants. Its ideal has always been the measure and harmony. Orthodoxy never overlooked man nor underestimated human science, the nature or the art. It has never been "inhuman," but it sanctified everything. "It has shown the true nature of things and has embellished the life of man." Orthodoxy is the march of the whole man towards his Creator, towards deification. It leads man to the fulness of existence in Christ and for Christ. It is not only true theology; it also is true psychology, true humanism, the right art of living alone and in society. It is like a many-faced diamond whose every face reflects a different aspect of the one Truth.

Let us know and love our Orthodoxy. Not only as a theory, but also as a deep and true life. Only in this way shall we be able to bear witness to it and make it a living force in our world. For Orthodoxy is not a kind of museum, a history of days past and gone by; it is life, a source of life, a continual creation, a living and life-giving spirit.

NOSTALGIA FOR ORTHODOXY

by

V. REV. ELIAS MASTROYIANNPOULOS

With the above title the book ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ has been published in an English translation.

Theologians of other Christian Churches, Roman Catholic and Protestant, express their esteem and nostalgia for our Orthodox faith.

This is an indispensable book for Greeks in foreign countries. It is an exceptional means of enlightening those of different faiths. 208 pages.

Price: Unbound \$1.00.

Write to:

GREEK THEOLOGICAL SCHOOL

50 Goddard Avenue
Brookline 46, Mass.

The New Challenge of Greek Emigration

GENEVA.—In a major study entitled “The Greek Orthodox Church and the Problem of Migration,” Bishop Emilianos, permanent representative of the Ecumenical Patriarch of Constantinople to the World Council of Churches in Geneva, has given his views on the challenge of the increasing number of migrating Greeks for the Orthodox Church. Overseas migration alone accounts for 63,298 persons among those who left Greece during the period 1952-59, according to Intergovernmental Committee on European Migration (ICEM) statistics. Of these 23,477 were assisted by the World Council of Churches.

Discussing the present situation in Greece, Bishop Emilianos writes: “It is easy to condemn migration and to characterize it as a ‘major calamity’ or as ‘national bleeding.’ He who prospers and enjoys life very often forgets, when judging others, the tragic situation of the unemployed. He forgets the drama of the destitute. He fails to realize the hardships and often the desperation of the farmer. No one wants to migrate: he is forced to do so, pressed by circumstances beyond his control. So long as the numbers of unemployed are not absorbed by long-term projects, migration will continue. . . .”

He notes that “the age-old scantiness of the Greek soil” is a particularly strong force in driving Greeks to emigrate and seek better living conditions outside the mother country. But, he emphasizes that the Orthodox Churches are strongly opposed to methods of birth control. “The earth is rich and capable of providing sustenance to all. To facilitate the systematic migration of surplus population would suffice.” Further, he says, migration is now “internationally recognized as an undeniable human right *naturae ius ipsum*.”

However, a migrant “must be understood as a human being and not as a commodity for export. He is the *homo migrans*, a creature of conflicting feelings. He seeks a new country, new land to cultivate, more favorable conditions for developing his capabilities. Will people regard him as a stranger, inferior and undesirable or as a rival, treating him with contempt and with closed hearts?”

These and other questions confront the Church with both problems and opportunities, he says. “The Church cannot be satisfied with what governments and international organizations have undertaken to assist the migrant. The Church is called upon to develop another activity that goes much further.” The study suggests two steps:

1. Systematic preparation and training of emigrants by the Church;

2. Suitable reception and endeavor by the local Orthodox Churches and communities to assist newly-arrived migrants to successfully integrate.

Bishop Emilianos cites the special concern which Christ had for strangers when He said, “Come, ye blessed of my Father . . . for I was a stranger and ye took me in” (Matthew 25:34-35) He also quotes St. John Chrysostom: “Let your house be Christ’s inn. . . . I do not command you to slaughter a calf, give only bread to the hungry, cloth to the naked and a roof to the stranger.”

One section of the study is devoted to a detailed plan for training and counselling centers in which the author recommends that one or more monasteries near Athens, Salonica and Patras be used for this purpose.

Concerning integration, the Bishop stresses the need for “integration not assimilation.” The immigrant, while remaining a Greek Orthodox, should, at the same time, participate in the social life and benefit by the cultural and intellectual activities of his new country,” he writes, but “in view of the fact that the first days after arrival are the most critical and decisive ones, the clergy and responsible members of Greek colonies abroad (e.g., in Australia, Canada and the U.S.A.) should arrange to invite newcomers to remain for a certain period in counselling hostels, informing them of local conditions and customs and assisting them to adapt themselves speedily to their new life. It is obvious that such efforts presuppose a brotherly solidarity on the part of the older settlers of the colony.”

Bishop Emilianos’ report has been written as a contribution from the Orthodox side to the World Council of Churches Migration Conference.

[This entire study is being printed in the original Greek in the May and June issues of “The Orthodox Observer.”]

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος συνέστησε πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τὸ κάτωθι νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον:

Αἰδεσ. Δημητρίου Ἡλιοπούλου

«Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»

Ἀθήναι, 1961. Σχῆμα 8ον, σελ. 112. Τιμὴ \$1.00.
Ζητήσατέ ἀπὸ τὸν συγγραφέα:

REV. DEMETRIOS HELIOPOULOS

P.O. Box 244, Charlottesville, Va.

IMMIGRATION POLICIES

Changes in Quota System Urged by National Consultation

Discriminatory regulations in national quotas governing the admission of immigrants to the United States were sharply criticized lately in a statement issued by the National Consultation on Immigration Policy in the U.S., held in Washington, D. C.

"We are critical and ashamed of the present basis of our quota system," the delegates declared unanimously, urging its "abandonment or drastic revision." Several speakers during the two-day sessions had recommended that the system be based on the 1960 census and not that of 1920 as at present. In addition, they said, every effort must be made "to eliminate all racial and regional discrimination in the application of quotas."

The Consultation also expressed its firm conviction that the same standards of justice applied to native-born Americans should apply to naturalized Americans.

Following an opening statement by National Council of Churches President J. Irwin Miller, in which he emphasized the Christian obligation to give others in need "a welcome and a home," delegates heard three addresses on migration and immigration problems. Speakers were Sn. Kenneth B. Keating (R., N.Y.), Dr. Roswell P. Barnes, secretary in the U.S. of the World Council of Churches, and Dr. Paul C. Empie, executive director of the National Lutheran Council. Under Secretary of State Chester Bowles, spoke on U.S. foreign policy at the luncheon in the Mayflower Hotel, where more than 200 delegates and guests were registered.

Panelists in the Thursday afternoon discussion of immigration policy were Rep. Francis E. Walter (D., Pa.), Rep. John V. Lindsay (R., N.Y.) and the Hon. John Hanes Jr., former Administrator of the Bureau of Consular and Security Affairs. The Hon. Felix Schnyder, United Nations High Commissioner for Refugees, was the principal dinner speaker.

This first national consultation on immigration policies was co-sponsored by Church World Service and the Department on International Affairs of the National Council.

The Archdiocese was represented at this Consultation by Rev. George J. Bacopulos, director of International Relations; Rev. John Poulos, Jersey City; George E. Spyropoulos and Louis Maniatis, Washington, D. C., attorneys.

RELIGIOUS NEWS

Merger Bid Begun by Presbyterians

The General Assembly of the United Presbyterian Church, in an almost unanimous vote, invited the Protestant Episcopal Church to join it in "exploring" and "negotiating" a plan of union that would include the Methodist Church and the United Church of Christ. The proposed four-way merger would bring together some 18,000,000 churchgoers in the largest Protestant body in the United States. There are in this country an estimated total of 10,000,000 Methodists, 3,000,000, Episcopalians, 3,000,000 United Presbyterians and 2,000,000 members of the United Church of Christ.

If a tentative timetable is adhered to, the General Convention of the Episcopal Church will act on the Presbyterian invitation next September in Detroit. The Methodist will debate some form of union proposals at their quadrennial General Conference in 1964.

World Council of Churches

GENEVA. — Eight Churches have applied for membership in the World Council of Churches since the meeting of the Central Committee in St. Andrews in August 1960.

1. The Moravian Church of the West Cape Province.
2. The Presbyterian Church in Trinidad.
3. The Eglise Evangelique de Nouvelle Caledonie et aux Iles Loyaute.
4. The Union of Baptist Churches of the Cameroun.
5. The United Church of Central Africa in Rhodesia.
6. The Iglesia Pentecostal de Chile.
7. The Mission Iglesia Pentecostal in Chile.
8. The Holy Synod of the Russian Orthodox Church in the U.S.S.R.

Dr. Fisher Visits Catholic Cathedral in Uganda

Dr. Geoffrey Fisher, retiring Archbishop of Canterbury and Primate of England, paid a surprise visit to St. Joseph's Roman Catholic Cathedral in Gulu in Uganda's Northern Province. The Prelate, here to open the Anglican Province of Uganda and Ruanda Urundi, was invited to visit the Catholic cathedral after he inspected the site of the proposed Anglican cathedral of the Northern Province, and St. Philip's Church, Gulu.

Plan Nationwide Study of Pre-seminary Education

A Lutheran pastor and a Methodist minister will establish headquarters in Minneapolis next September to undertake a nationwide study of pre-seminary education.

Pope Presides at Meeting of Sacred Liturgy Commission

Pope John XXIII told priests that the Divine Office they are obliged to read every day may be a burden, but it also is "a fountain of light, of spiritual comfort, of grace to lead a good life and to make one's priesthood fruitful."

Pope Bids Bishops Exhort Faithful to Pray for Success of Vatican Council

Pope John XXIII, in an Apostolic Letter to bishops all over the world, bade them to exhort the Catholic faithful to offer prayers for the success of the Second Vatican Council, especially during Pentecost week in May.

ECCLESIASTICAL NOTES

The Greek Archdiocese has received word from the Ecumenical Patriarchate that the Pan-Orthodox Conference, which was to have convened last year but was postponed, will definitely be held on the Island of Rhodes, which is under the ecclesiastical jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate, at the end of September.

The announcement of this first Pan-Orthodox meeting of its kind has created great interest and is of unusual importance, not only for the Orthodox delegates that will be represented, but also for all Christianity. The next issue of the "Orthodox Observer" will include a complete listing of the Agenda of the Conference in both Greek and English, and the exact date of the meeting.

We call the attention of our readers to the most valuable and informative pamphlet published by ZOË Brotherhood of Athens as a special Easter issue under the title ORTHODOXY. Copies may be obtained upon request from the ZOË Brotherhood, 189 Hippokratous, Athens, Greece.

Commencement exercises will be held at St. Basil's Academy in Garrison, N. Y., and at the Holy Cross Theological School on Sunday, June 18, and on Sunday, June 25, respectively.

THE ILIAD OF HOMER: SHORTENED AND IN A NEW TRANSLATION. By I. A. Richards. (The Norton Library N 501). New York: W. W. Norton & Co., Inc., 1958. Paperbound. Pp. 208. 95¢.

I. A. Richards' abridged translation of Homer's *Iliad* has been available as a hardbound book since 1950, when it was first published in an effort to present the modern reader with a more communicable type of translation of the *Iliad*. *The Wrath of Achilles* was the title of the original edition with the *Idiad of Homer* as the subtitle. It is exactly the same book, only now it is available as a paperback (a handsome one at that) in the Norton Library series.

Consequently, many things that were said of the original edition could no doubt be said of this paperbound edition. It is a prose version of the Greeks' greatest poet. It does not, of course, give the reader any idea whatsoever of the original *Iliad*. Mr. Richards' primary aim was communication and on this principle he has managed to relieve the reader of much that is characteristically Homeric. Richards naturally recognizes the importance of the *Iliad* as a work of world literature, but he feels that communication is of greater import than faithfulness to the original Greek:

"The *Iliad* is in the most eminent degree world literature. English is at present the nearest thing there has yet been to a world language. I have let regard for those whose only access to the *Iliad* will be through the English they have learned as a second language weigh fairly heavily in my choices. But this is not a text designed mainly for the foreign student of English. It is a text for the widest range of readers—whether their English is native or acquired, and whether their interests are literary or just human—who find in its chief interest, as I outlined it above, an echo of their own." (p. 19)

We can see here the I. A. Richards who is famous for his Basic English theories. In the *Iliad* he finds a work which he believes is reducible to a Basic English translation because of "its repetitions, its low intake of new words after the first two pages, its extraordinarily clear action patterns

and the surface simplicity of its motivations." (p. 20)

Consequently, I. A. Richards' abridged translation of the *Iliad* is a very special kind of translation that has been made for a very special purpose. The translation is an extraordinarily clear one and certainly very easily comprehensible, but there can be no doubt that much of the real Homer has been sacrificed in the process.

FODOR'S MODERN GUIDES: GREECE 1960. Eugene Fodor, William Curtis, Editors; Betty Glaubert, Assistant Editor; Peter Sheldon, Area Editor. New York: David McKay Co., Inc., 1960. Illustrated. 8-page four-color Atlas. Pp. x, 324. \$4.25.

There can be no doubt that modern Greece's most successful enterprise has been the encouragement of increased and better tourism. Tourists have flocked to Greece in the past few years in unprecedented numbers and these visitors have been a source of valuable economic support to the Greek nation. But the tourists have also received in return an experience that few lands can offer in terms of beauty, culture, history, and downright enjoyment for the money invested. The tourist's economic investment is met with a very handsome and enriching aesthetic return.

Greece 1960, one of the *Fodor's Modern Guides* series, is itself an investment that will be well worth the return. These guides have the merit of being written in large part by persons who are actually resident in the country in which the tourist is contemplating a visit, and by men who are experienced in the various phases of the foreign country's life that would be of particular interest and importance to the visitor.

Greece 1960 is packed with information that every tourist who visits Greece will want to have at his fingertips. This guide is one every visitor to Greece will want to refer to, both for specific factual information and for general cultural orientation to Greece.

The first section of the book contains all the practical information that the tourist will need for a successful

and economical trip. (pp. 1-26) The second section (pp. 31-110) contains some very interesting essays on "The Greek Scene." These include "The Greek Miracle," "The Greek Way of Life," "The History of Greece," "Greek Mythology," "Greek Folklore," "Sailing in Greek Waters," "Food and Drink," "Shopping in Athens." The third main section entitled "The Face of Greece," (pp. 113-316) contains essays on "Ancient Athens," "Modern Athens," "Attica," Delphi and Parnassus, Northwestern Greece, the Ionian Islands, Thessaly, Macedonia and Thrace, Thessaloniki, Mount Athos, the Aegean Islands, Euboea and the Argo-Saronic islands, the Cyclades, the Dodecanese, Samos, Chios, Lesbos, Sporades, Lemnos, Thasos, Samothrace, and Crete. The reader is always guided with the best information available on where to go, when to go, how to go, and what to see. This book is in every sense a practical guide to Greece.

But practicality does not reduce the usefulness or value of this book. Its fundamental aim is to get the traveler to make the most of his Greek trip, and to make the reader know and understand the Greeks. As William W. Davenport says in his essay, "The Greek Way of Life: Nothing in Excess": "Gregarious, friendly, resilient, the Greeks have seen enough of catastrophe in their nation's history and their own life-time to enjoy the present to the full. Poor in the world's goods with little prospect of getting rich, they can and do afford that extravagance which always strikes of terror in the puritan heart: never do today what you can put off until tomorrow . . . What they have in inverse ratio to their material poverty is an inexhaustible wealth of imagination, and it is this that liberates the Greek spirit and sends it soaring beyond the confines of a dull workaday world." (p. 39)

The reader will certainly find *Greece 1960* a source of valuable practical information, a model mine of cultural appreciation, a source of perennial delight to enhance that supreme delight which will be the trip to Greece itself.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πανορθόδοξος Διάσκεψις Ρόδου

Συνταχθείς υπό της οικείας Συνοδικής Ἐπιτροπῆς καὶ παρὰ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπικυρωθεὶς, ἐξεδόθη ὁ ἀνακαταρτισθεὶς πλήρης Κατάλογος θεμάτων τῆς μελλούσης Προσυνόδου. (Τὸ πλήρες κείμενον αὐτοῦ, εἰς τε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς Ἀγγλικὴν μετάφρασιν, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ τεῦχος Ἰουλίου τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Ἐπισκέπται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων.

—Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νικόδημος Βαλληνδράς, ἐξ Ἀθηνῶν.

—Ὁ Αἰδ. κ. Raymond Maxwell τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

—Ὁ Ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ Σεβ. Stanley Elli.

Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Ναθαναήλ, Σχολάρχης τῆς Ἱ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, ἐπεσκέφθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα, παραμείνας μέχρι τῆς 23ης Ἀπριλίου.

Πατριαρχικὸν Ὀφφίκιον

Τῷ παλαιμάχῳ Γραμματεῖ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Γαβριήλ Γαβριηλίδῃ ἀπενεμήθη τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχοντος Ἱερομνήμονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» συγχαίρει αὐτῷ θερμῶς διὰ τὴν ἐπάξιον ἀπονομὴν τοῦ ὀφφικίου τούτου.

Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ μαθηταὶ ἐξ Ἰταλίας ἐπισκέπται εἰς τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον

Τετρακόσιοι ἐκπαιδευτικοὶ καὶ μαθηταὶ ἐξ Ἰταλίας ἐκ τοῦ Κολλεγίου «Βιργίλιος» τῆς Ρώμης, μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἰδρύματος κ. Τζιουζέππε Ντέλλ' Ὀλιο, καὶ τῇ συνοδείᾳ δύο Κληρικῶν καὶ ὄλων τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων τῆς Σχολῆς των, ἐπιβαίνοντες τοῦ ἐκδρομικοῦ πλοίου «Ἑλλάς» τῆς Ἑταιρείας Τυπάλδου, ἐπεσκέφθησαν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν συνε-

χείᾳ ἐπισκέψεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπονομὴ παρασήμου εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκ. Θυατείρων

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἐπαρσημοφόρησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ. Ἀθηναγόραν διὰ τὰς ἐξαιρέτους αὐτοῦ ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τόσο ἐν Ἀμερικῇ, ὥς Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἐπίσκοπος, ὅσον καὶ ἐν Εὐρώπῃ ὥς Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων.

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. κ. Ἰεζεκιήλ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. κ. Ἰεζεκιήλ, ἀφίχθεις ἀεροπορικῶς εἰς Los Angeles τῇ 24ῃ Μαΐου, ἐπεσκέφθη τὰς πόλεις Σικάγου, Νέας Ὁρλεάνης, Πίττσμπουργκ καὶ ἄλλας, τῇ δὲ 24ῃ Μαΐου ἐπεσκέφθη τὴν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἔδραν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Βοστώνης καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Νέας Ἀγγλίας, θὰ μεταβῇ εἰς Γενεύην.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κρήτης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κρήτης κ. Εὐγένιος ὑπέβαλε τῇ Α.Θ. Παναγιότητι τὸν κυρωθέντα καὶ δημοσιευθέντα Καταστατικὸν Χάρτην τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας.

Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Κρήτης καὶ ἄλλαι διατάξεις

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 41 τεῦχος Α' τῆς 16ης Μαρτίου 1961 τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως», ἐδημοσιεύθη ὁ τελευταίως ψηφισθεὶς 4149 Νόμος ἀφορῶν εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Κρητικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ἴδιον τεῦχος περιλαμβάνεται καὶ ἡ διάταξις ἢ καταργοῦσα τὸ ὄριον ἡλικίας, προκειμένου περὶ διορισμοῦ Ἱεροκληρικών, καθὼς καὶ τὸ ἀσυμβίβαστον Καθηγητοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐφημερίου. Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω Νόμου, οἱ Κληρικοὶ Καθηγηταὶ δύνανται νὰ ζητήσουν Ἐφημεριακὰς θέσεις ἀπὸ τὰς κατὰ τόπους Μητροπόλεις.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆς ἀπῆλψε ἀπὸ τὸν Κατ. Χάρτην τῆς Κρητικῆς Ἐκκλησίας τὴν διάταξιν ἐκείνην ἥτις περιλαμβάνεται εἰς τὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Κληρικοὺς νὰ προσφεύγουν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν Ἐπισκόπων. Οὕτως οἱ Κληρικοὶ τῆς Κρήτης, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, δύνανται, ἐφ' ὅσον παραβλάπτονται, νὰ προσφεύγουν εἰς τὰ ἀστικά ποινικά καὶ διοικητικά δικαστήρια τῆς Πολιτείας. Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆν, ἐκφράζει τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου

Κατὰ τοὺς τελευταίους σεισμούς, οἱ ὅποιοι προὔξεναν ζημίας εἰς ἄρκετὰ κτίρια τῶν Δωδεκανήσων, κατέπεσε καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ρόδου, ἀνεγειρόμενον ἤδη.

† Μητροπλ. Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντίνος

Τῇ 5ῃ Μαΐου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντίνος, συνεπείᾳ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐτελέσθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ, χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Γαβριήλ.

Ὁ ἀείμνηστος, κατὰ κόσμον Ἰσαὰκ Ἀλατόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Νεαπόλει τῆς Καπαδοκίας, ἀπεφοίτησε τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῷ 1915, ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον τῷ 1917 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὸ αὐτὸ ἔτος, τῷ 1913 ἐξελέγη Πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ', τῷ 1925 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως, τῷ δὲ 1927 ἀνυψώθη εἰς Μητροπολίτην Εἰρηνουπόλεως. Διεποιήσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὴν μεγάλωνυμον Κοινότητα Σταυροδρομίου. Ὡς Συνοδικὸς προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ*

ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΓΟΝΕΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙ- ΔΙΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

“ Α ρ θ ρ ο ν 1

ΕΠΩΝΥΜΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Εὐγενεὶ φροντίδι φιλανθρωπῶν Κυ-
ρίων καὶ Κυριῶν, ἰδρύθη Σύνδεσμος,
ὕπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος γονέ-
ων προστασίας καὶ βοηθείας ἀδυνα-
τῶν καὶ ἀπόρων παιδιῶν». Ὁ Σύνδε-
σμος ἐδρεύει ἐν Πέραν, Τελεγκράφ
σοκάκ ἀρ. 9.

“ Α ρ θ ρ ο ν 2

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου εἶναι:

1. Ἡ προστασία ἀπόρων καὶ ἀδυ-
νάτων ἐν γένει παιδιῶν ἀμφοτέρων
τῶν φύλων.

2. Ἡ ἐξασφάλις κυρίως τῶν σχο-
λικῶν ἀναγκῶν τῶν εἰς τὰς Πρώτης
καὶ Μέσης Παιδείσεως Σχολὰς φοι-
τῶντων ἀπόρων καὶ ἀδυνάτων παι-
διῶν.

3. Ἡ ἐξασφάλις ἱατρικῆς περι-
θάλψεως, τροφῆς κατ’ οἶκον ἢ εἰς
συσσίτια, θερμῆς ἐξοχῆς εἰς κατα-
σκηνώσεις, ψυχαγωγίας ἐν γένει τῶν
παιδιῶν κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς,
διὰ διαφόρων παραστάσεων, ἐκδρο-
μῶν καὶ παιγνιδίων, καὶ ἡ ἀντιμετώ-
πισις πάσης φύσεως ἀναγκῶν αὐτῶν.

4. Ὁ Σύνδεσμος ἐνδιαφέρεται ἐν
τῷ μέτρῳ τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ δυ-
νατοτήτων καὶ κατὰ τὸν ὥς ἄνω σκο-
πὸν αὐτοῦ, ἐν γένει καὶ μὲ τὰ παιδιά
τῆς προσχολικῆς ἡλικίας ὡς καὶ διὰ
τὰ μὴ φοιτῶντα εἰς τὰς Πρώτης καὶ
Μέσης Παιδείσεως Σχολὰς ἀμφοτέ-
ρων τῶν φύλων, ἔχοντα δὲ ἀνάγκην
τῆς βοηθείας καὶ προστασίας τοῦ
Συνδέσμου.

* Δημοσιεύοντες τὰς ὡς ἄνω δύο
ἄρθρα τοῦ Κανονισμοῦ, πληροφοροῦ-
μεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ βοηθήσουν
τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἅπορα καὶ
ἀσθενῆ παιδιὰ τῆς ἐκεῖ Ὀμογε-
νείας ὅτι δύνανται μέσῳ τῆς Ἱ. Ἀρ-
χιεπισκοπῆς νὰ ἐγγραφῶσι: Μέλη
τοῦ Συνδέσμου ἀντὶ \$12 ἐτησίως, ὁ-
ρηταὶ ἀντὶ \$50 καὶ εὐεργέται ἀντὶ
\$100.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ Παν. Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταν-
τίνος Παπαστεφάνου, πτυχιούχος τοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τέως ἱ-
διαίτερος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρι-
άρχου Ἀντιοχείας κ. Θεοδοσίου, δι-
ωρίσθη Ἐπιστάτης τοῦ ἐν Μπελεμεν-
τίῳ τοῦ Λιβάνου Ἀραβορθοδόξου
Πατριαρχικοῦ Ἱεροδιδασκαλείου.

Ἀραβορθόδοξος Ἐκκλησία Νοτίου Ἀμερικῆς

Οἱ ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ Ἀραβορθό-
δοξοι Μητροπολίται Ἀργεντινῆς Με-
λέτιος Swaity καὶ Βραζιλίας Ἰγνά-
τιος Φρίζλι συνελθόντες εἰς μακρὰν
σύσκεψιν, ἔλαβον διαφόρους ἀποφά-
σεις. Μεταξὺ ἄλλων ἀπεφάσισαν ὅ-
πως τοῦ λοιποῦ ἡ Ἀραβορθόδοξος
Ἐκκλησία μὴ ὀνομάζεται «Ἑλλη-
νορθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρ-
χείου Ἀντιοχείας», ἀλλὰ «Μία, Ἀ-
γία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρ-
θόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρ-
χείου Ἀντιοχείας» (ἐν Ἀργεντινῇ ἢ
Βραζιλίᾳ).—“Proche Orient Chretien,”
Juin 1961.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀρκαδίας (Ἀντιοχείας)

Προερχόμενος ἐκ τῆς πόλεως Alba
τοῦ Λιβάνου, τῇ 17ῃ Μαΐου ἐπεσκέ-
φθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμε-
ρικῆς κ. κ. Ἰάκωβον, ὁ Θεοφιλέστα-
τος Ἐπίσκοπος Ἀρκαδίας κ. Ἐπι-
φάνιος, ἀπεσταλμένος τοῦ Μακ. Πα-
τριάρχου Ἀντιοχείας κ. κ. Θεοδο-
σίου πρὸς ρύθμισιν ζητημάτων ἀφο-
ρῶντων τὰς Ἱ. Μητροπόλεις τοῦ
Θρόνου Ἀντιοχείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τῇ 19ῃ Μαρτίου ἐ.ἔ. περὶ τὸ μεσο-
νύκτιον, Ἀρμένιοι τινὲς εἰσώρμησαν
εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Βασιλικὴν
(Ναὸν) τῆς Βηθλεέμ καὶ κατέστρε-
ψαν ἱεράς εἰκόνας καὶ μανουάλια,
κανδήλας καὶ βημόθυρα. Ἡ Ἰσρα-
ηλιτικὴ Κυβέρνησις ἐτιμώρησε τοὺς
ταραξίαις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας κ. κ.
Ἀλέξιος ἀνήγγειλε τῷ Οἰκουμενικῷ
Πατριάρχῃ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ρωσσίας ἀπεφάσισεν ὅπως γίνῃ μέ-
λος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου
Ἐκκλησιῶν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΜΟΣΧΑΣ

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐνισχύουσα
τὴν παρὰ τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιο-
χείας ἐπιρροὴν αὐτῆς, παραλλήλως
πρὸς τὴν ἐν Δαμασκῷ ἰδρυθεῖσαν
Ρωσικὴν Ἐπισκοπὴν, διώρισε καὶ
ἕτερον αὐτῆς ἀντιπρόσωπον ἐν Βη-
ρυτῷ διὰ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιο-
χείας, τὸν Πρωτοπρεσβύτερον Savel
Stanov. Σημειωτέον ὅτι τὸ ἐν Βηρυ-
τῷ Ρωσικὸν ποίμνιον, χωρὶς νὰ ὑ-
πάρχῃ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, δὲν ὑπερ-
βαίνει τὰ 25 ἄτομα.

Βοήθεια πρὸς τὸ

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας

Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας ἀπέστει-
λεν ὡς δωρεὰν εἰς τὸ ἐν Βηρυτῷ Ὀρ-

θόδοξον Νοσοκομεῖον «Ἁγιος Γεώρ-
γιος» λίρας Λιβάνου τριάκοντα χιλι-
αδας πρὸς ἀγορὰν ἱατρικῶν ἐργα-
λείων. Κατὰ τὸ ἀραβικὸν περιοδικὸν
“An Nour” (Μάϊος—Ἰούνιος 1960),
ἡ δωρεὰ θὰ συνεχισθῇ αὐξάνουσα μέ-
χρι τῶν τεσσάρων ἑκατομυρίων λι-
ρῶν, μέρος δὲ ἐξ αὐτῶν θὰ διατεθῇ
πρὸς ἴδρυσιν μεγάλης Ὀρθοδόξου
Σχολῆς ἐν Βηρυτῷ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μα-
κάριος θὰ φθάσῃ εἰς Κάϊρον τὴν 3ην
Ἰουνίου δι’ ἐπίσημον ἐπίσκεψιν, ἥτις
θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κύκκου προέβη εἰς
μεγάλην δωρεὰν ἐκ 500,000 λιρῶν
Ἀγγλίας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Γυ-
μνασίου Κύκκου, συνεχίζουσα τὴν
μεγάλην παράδοσιν τῶν Μονῶν τοῦ
Γένους, αἱ ὁποῖαι ἱδρυσαν ἀνῶτε’ α
ἐκπαιδευτήρια, συντελέσασαι καὶ δι’
αὐτοῦ τοῦ τρόπου εἰς τὴν ἀνάνηψιν
τοῦ Γένους.

Μοναδικὸς Ναὸς

Μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Κίτρους κ. Βαρνάβα, ἀνηγέρθη ἐν
Κατερίνῃ ναῖδριον ἐπ’ ὀνόματι τοῦ
Ἱεροῦ Φωτίου, Πατριάρχου Κων-
σταντινουπόλεως. Ὁ ἐν λόγῳ ναὸς
εἶναι ὁ μόνος εἰς ὁλόκληρον τὴν
Χριστιανωσύνην, ὁ ὁποῖος τιμᾶται
εἰς μνήμην τοῦ Μεγάλου Φωτίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μητροπολίτης Πατάρων

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
κ. Θεόκλητος ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφα-
σιν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου, δι’ ἧς ὁ συμπληρώσας
50ετιαν ὡς ἀρχιερεὺς Ἐπίσκοπος
Πατάρων κ. Μελέτιος, προήχθη εἰς
Μητροπολίτην.

† Αἰτωλοακαρνανίας

Ἱερόθεος

Κατόπιν ἐπωδύνου νόσου, ἐξεδήμη-
σε πρὸς Κύριον ὁ Συνοδικὸς Μητρο-
πολίτης Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθε-
ος, ἐν ἡλικίᾳ 87 ἐτῶν. Ἡ μνήμη αὐ-
τοῦ εἴη αἰώνια!

Χηρεύουσαι Μητροπόλεις

Αἱ χηρεύουσαι Μητροπολιτικαὶ θέ-
σεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος
ἀνέρχονται εἰς τέσσαρας.

Ἀνακάλυψις ἀρχαίας

Ἑλληνικῆς πόλεως

Εἰς τὴν θέσιν Kultepe τῆς Καππα-
δοκίας (Τουρκίας) ἀνεκαλύφθησαν
τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
πόλεως «Ἀνισα» ἢ «Κάνις».

Τὸ Περιοδικὸν «Ζωή» εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν

Ἐξεδόθη ἀγγλιστὶ καὶ ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2236 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ «Ζωή» Ἀθηνῶν ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ ἔκδοσις αὕτη ἐγένετο εὐμενέστατα δεκτὴ, εἰς ἡμέρας μάλιστὰ κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται προτοιμασίαι διὰ τὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν Ρόδου καὶ τὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν New Delhi, Ἰνδῶν.

Καθαίρεισις Διακόνου

Τὸ πρωτοβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον καθήρεσε τὸν Διάκονον Πάτερην, δι' ἀνήθικον συμπεριφορὰν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Στέλεχος τοῦ Κ. Κ. γίνεται Μοναχός

Ὁ Δημήτρι Ντάνεφ, ἐπίσημον στέλεχος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Βουλγαρίας, ἐγκατέλειψε τὰς τάξεις τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἔγινε Μοναχός. Ὅλα τὰ Κομμουνιστικὰ Σωματεῖα ζητοῦν τὴν ἔξοδόν του, φοβόμενοι ὅτι ἔνα τοιοῦτον παράδειγμα ἐνδέχεται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν λοιπὴν Μαρξιστικὴν Νεολαίαν καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ Ἀρχηγός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Πολωνίας ἐξελέγη ὁ Μακ. Τιμόθεος, ἀναγγεῖλας πῶς Οἰκουμενικῶ Πατριarcheῖ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Διεδέχθη τὸν πρό τινος ἀποβιώσαντα, κατόπιν συντόμου ἡγεσίας, Μητροπολίτην Παῦλον.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΚΑΜΠΑΛΛΑ, 11 Ἀπριλίου. — Διὰ πρώτην φορὰν ἐνταῦθα ἐτελέσθησαν πλήρεις αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι καὶ Τελεταὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Ἀγίου Πάσχα. Ἕλληνες καὶ Ἰθαγενεῖς Ὁρθόδοξοι ὁμοῦ παρηκολούθησαν ταύτας εἰς τὸν νεόδμητον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἡ συγκίνησις μερικῶν Ἑλλήνων ἔφθανε μέχρι δακρύων, διότι ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας εἶχον στερηθῇ τῶν ἑορτῶν αὐτῶν. Ὁ Ἕλλην Ἀρχιεπίσκοπος συνελειτουργεῖ κάθε φορὰν μετὰ τῶν ἐδῶ Ἀφρικανῶν Ὁρθόδοξων Ἱερέων π. Ρουθὴμ Σπάρτα, π. Ὁσαδία Μπασακίταλο, π. Εἰρηναίου Μαγκίμπι (τοῦ καὶ ἑλληνομαθοῦς) καὶ τοῦ Διακόνου Νικολάου Σεριάζι.

Ὁ ἐν Uganda Ἑλληνορθόδοξος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἀναγε-
θεὶς μερίμνῃ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εἰρηνοπόλεως κ. Κωνσταντίνου Βα-
ρελοπούλου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποφοίτου τῆς Ἱερᾶς
Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων

Ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκλε-
γείς Ἀρμένιος Πατριάρχης Ἱεροσο-
λύμων, ἀλλ' εὐθὺς ἀπελαθεὶς ἅμα τῇ
ἐκλογῇ του ὑπὸ τῶν Ἰορδανικῶν ἀρ-
χῶν, Yeghishe Derderian, ὡς κομμου-
νίζων, ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς Ἱε-
ροσόλυμα, πλὴν οὐχὶ ὡς Πατριάρ-
χης ἀλλ' ὡς Τοποτηρητῆς τοῦ Θρό-
νου.

Νεστοριανοὶ—Συροχαλδαῖοι

Σαράντα οἰκογένειαι Νεστοριανῶν
Ἀσσυρίων μετὰ τοῦ ἱερέως αὐτῶν
Αἰδ. Eshai S. Joseph, μετέστησαν εἰς
τὴν Χαλδαϊκὴν Ὁμολογίαν, γενόμε-
νοι μέλη τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου
Ἐφραίμ, ἐν Turlock, Calif.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

▶ Τὰ στελέχη τῆς Δυτικῆς Ἐκκλη-
σίας εἶναι διηρημένα εἰς δύο ἀντι-
μαχομένας μερίδας, ὡς πρὸς τὸ θέμα
τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς «Οἰκουμενι-
κῆς» Συνόδου. Τῆς συντηρητικῆς με-
ρίδος, ἥτις εἶναι ὑπὲρ τῶν μεσαιωνι-
κῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώ-
μης, προΐσταται ὁ Καρδινάλιος Τα-
ρυτίνι, ἥτις, κατέχουσα τὴν Γενικὴν
Γραμματεῖαν, κρατεῖ — κατὰ τὴν ἔκ-
φρασιν μιᾶς ἐφημερίδος — «ὑποχεί-
ριον» τὴν Α.Α. τὸν Πάπαν Ἰωάν-
νην ΚΓ'.

Ἡ Α.Α. ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ
καὶ ὁ Πρίγκιψ τοῦ Ἐδιμβούργου
ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Α.Α. τοῦ
Πάπα Ἰωάννου ΚΓ' τῇ 5ῃ Μαρτίου
ἐ.ἔ.

Ὁ Πάπας ἀνεκήρυξεν Ἰωσήφ τὸν Μνήστορα Προστάτην τῆς «Οἰκουμενικῆς» Συνόδου

Ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Πάπας Ἰωάννης
ΚΓ' ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὴν
Ἱεραρχίαν καὶ τοὺς πιστοὺς σύμπαν-
τος τοῦ Καθολικοῦ κόσμου, διὰ τῆς
ὁποίας καλεῖ τοὺς πάντας νὰ αὐξή-
σουν τὴν εὐλάβειάν των πρὸς τὸν
ἅγιον Ἰωσήφ μνήστορα τῆς Παρθέ-
νου, προστάτην τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ
ὁποίου ἐπικαλεῖται τὴν θερμὴν προ-
στασίαν ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῆς προ-
παρασκευαζομένης «Οἰκουμενικῆς»
Συνόδου.

Σχέσεις Ἐκκλησίας—Κράτους εἰς Ἰσπανίαν

Εἰς μίαν αὐστηρὰν ἐπιστολὴν που
πρὸς τὴν Ἰσπανικὴν Κυβέρνησιν ὁ
Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Τολέδου ἀποκα-
λύπτει τὴν ὀξείαν διάστασιν μεταξὺ
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους.
Παραπονεῖται ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐρ-
γατικὴ τάξις δὲν ἀντιπροσωπεύεται
εἰς τὰς «φάλαγγας», ἐνῶ συστηματι-
κῶς καταδιώκεται πᾶσα ἐργατικὴ
κίνησις διευθυνομένη ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας.

Διένεξις Γκομούλκα καὶ Καθολικῶν

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς πό-
λεως τοῦ Βατικανοῦ μετέδωκεν, ὅτι
ὁ Πολωνὸς Πρωθυπουργὸς κ. Γκο-
μούλκα ἐξαπέλυσε «σοβαρὰν ἐπίθε-
σιν» κατὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκ-
κλησίας, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ ἀ-
ποχωρισμὸν τῶν Πολωνῶν Καθολι-

κὼν ἐκ τοῦ Βατικανοῦ. Ὡς μεταδίδεται ἐκ Βαρσοβίας καὶ ὁ Πριμᾶτος τῆς Πολωνίας ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Γκομούλκα διατυπωθεῖσας ἐπικρίσεις διαφεύσας τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Πολωνοῦ Πρωθυπουργοῦ, ὅτι ἡ Πολωνικὴ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τὰς ἀντικομμουνιστικὰς ὁδηγίας τοῦ Βατικανοῦ.

Διελύθη ὀργάνωσις Ἑρυθρῶν Ἱερέων εἰς τὴν Πολωνίαν

ΒΑΡΣΟΒΙΑ, 24 Μαρτίου. — Ἡ φιλοκυβερνητικὴ ὀργάνωσις τετρακοσίων περίπου ἱερέων τῆς χώρας, ἡ γνωστὴ ὡς «Κύκλος Ἑλεημοσύνης», διελύθη σήμερον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἡγεσίας τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πριμᾶτος τῆς Πολωνίας Καρδινάλιος Βιτζίνσκυ, ὡς ἐγνώσθη ἀνεπισήμως, εἶχεν ἐπιδώσῃ πρὸ δέκα ἡμερῶν «τελεσίγραφον» εἰς τὴν ὡς ἄνω ὀργάνωσιν, εἰδοποιήσας αὐτὴν ὅπως «παύσῃ ἐρωτοτροποῦσα μετὰ τῆς κομμουνιστικῆς κυβερνήσεως» ἥτις τὴν ἐδημιούργησε. Ὁ Καρδινάλιος Βιτζίνσκυ προέβη εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτήν, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πειθαρχίας καὶ συνοχῆς τοῦ κλήρου τῆς Πολωνίας καὶ ἐν ὧσιν τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου προσπαθειῶν τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀντίδρασις ἐν Πόρτο Ρίκο

Παρά τὰς ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἐκκλήσεις τῶν τριῶν Ρ. Ἐπισκόπων τοῦ Πόρτο Ρίκο ὅπως μὴ δοθῇ ψήφος εἰς τὸν Κυβερνήτην κ. Munoz Marin, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ «ἀντιχριστιανικόν» Δημοκρατικὸν κόμμα, οὗτος ἐπανεξελέγη μὲ μεγάλην πλειοψηφίαν ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν κατοίκων τῆς νήσου. Δύο βουλευταὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς «Χριστιανικῆς Δράσεως» ὁμοφώνως ἀποφάσκει τῆς Βουλῆς ἀπηλλάχθαι.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Νέα Θεολογικὴ Σχολὴ εἰς Ἱερουσαλὴμ

Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία λίαν προσεχῶς θὰ ἐγκαινιάσῃ νέον Θεολογικὸν Κολλέγιον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν. Εἰδικώτερον θὰ ἀσχολῆται τοῦτο μὲ τὴν Χριστιανικὴν Ἀρχαιολογίαν, τὴν Θεολογίαν τῆς Οἰκουμένης Κινήσεως, τὴν ἔρευναν τῆς Ἰσλαμικῆς Θεολογίας καὶ τὴν Παλαιογραφίαν.

Ἐτοιμάζεται δευτέρα ἐκτύπωσις τῆς νέας ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς ὁποίας ἡ πρώτη ἐκτύπωσις ἔγινεν ἀνάρπαστος.

Ὁ 62ετής Πρωθιερεὺς Τώμας ἀπελύθη ἐπὶ ἀνθηκῶ συμπεριφορᾷ καὶ

θὰ ἀποσηματισθῇ δημοσίᾳ, δι' εἰδικῆς τελετῆς ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ.

Ὁ τελευταῖος Προτεστάντης Ἱεραπόστολος ἐγκαταλείπει τὴν Ἑρυθρὰν Κίνα

ΒΑΛΤΙΜΟΡΗ, Μάιος 1961. — Εἰς Λουθηριανὸς Ἱεραπόστολος, ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐπὶ 12 συνεχῆ ἔτη εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Κίνα, ἐπιστρέφει εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Πιστεύεται ὅτι οὗτος εἶναι ὁ τελευταῖος Προτεστάντης Ἱεραπόστολος ποὺ ἐγκαταλείπει τὸ κινεζικὸν ἔδαφος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του ὁ αἰδεσιμώτατος Μάκensen συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ πεντατεταρὶν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, διότι, ὡς οὗτοι ἰσχυρίσθησαν, ἐνήργει κατασκοπεῖαν. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του τὸ 1957 ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν ὅπως παραμείνῃ εἰς Κίνα. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὸ ἐν Σαγκάη Ἰνστιτοῦτον Ξένων Γλωσσῶν. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Αἰδес. Μάκensen νὰ παραμείνῃ εἰς Κίνα μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ὠδήγησεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὗτος εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς «πλῆσιν ἐγκεφάλου». Ὁ πατὴρ ὅμως αὐτοῦ εἰς δηλώσεις του πρὸς τὸν τύπον, ἀνέφερεν ὅτι ὁ υἱὸς του ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐλευθέρως.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τάσις πρὸς Ἑνωσιν

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας συνελθοῦσα ἐν Buffalo, N. Y., τῇ 21ῃ Μαΐου ἐ. ἔ., ὁμοφώνως ἀπηύθυνεν ἑκκλησίαν πρὸς τὰς Προτεστάντικὰς Ἐκκλησίας Ἐπισκοπελιανήν, Μεθοδιστικὴν καὶ Ἠνωμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐνωθῶσιν ὅλοι ὁμοῦ. Δεδομέ-

νου ὅτι οἱ Μεθοδισταὶ εἶναι 10 ἑκατομμύρια περίπου, οἱ Ἐπισκοπελιανοὶ 3 ἑκατομμύρια καὶ οἱ τῆς Ἠνωμένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ 2 ἑκατομμύρια, ἐὰν πραγματοποιηθῇ ποτὲ ἡ ἐνωσις θὰ συντεθῇ μία Ἐκκλησία ἐκ 18 ἑκατομμυρίων.

Σχίσμα εἰς τὴν Ἰνδικὴν Ἐκκλησίαν

Ἡ ἤδη ἀποσημαθεῖσα τῆς Ἰνδικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἰακωβιτῶν τοῦ Μαλαμπάρ τῷ 1836 Προτεσταντίζουσα Ἐκκλησία, γνωστὴ ὡς Ἐκκλησία «Μπάρ Τόμα», διέρχεται ἐκ νέου σοθαρὰν κρίσιν. Οὗτοι ἐδήλωσαν ὅτι θ' ἀποτελέσουν ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ».

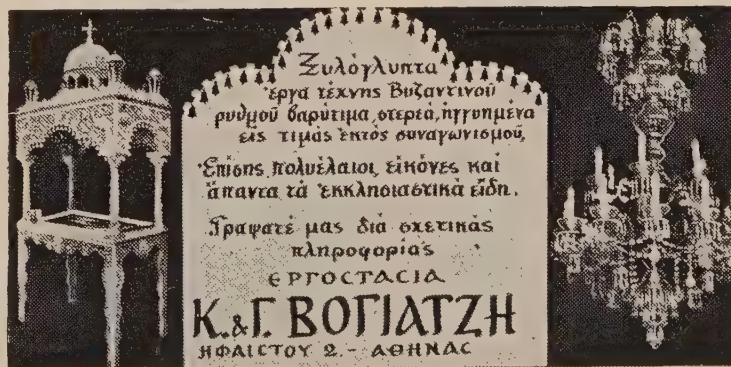
Μία Νορβηγίς ἐχειροτονήθη Πάστωρ

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Νορβηγίας, ἐχειροτονήθη τὴν 21ην Μαρτίου 1961 Πάστωρ μία γυναῖκα. Ἡ τελετὴ ἐγένετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χαμάρ, ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος Σέλντρον ἐχειροτόνησε τὴν κ. Ἰνγκρηδ Μπιέρκας ἐνώπιον 1200 πιστῶν.

Τὸ Ἰσλάμ ἀπειλεῖ

Τρεῖς σοβαραὶ προειδοποιήσεις περὶ τῆς καταπληκτικῆς προόδου τοῦ Ἰσλάμ εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐδόθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ ἐκπροσώπους τοῦ International Missionary Council. Ἰδοὺ ἐν περιλήψει αἱ κρίσεις των:

«Οἱ Μουσουλμάνοι ἱεροκήρυκες γνωρίζουν ἄριστα νὰ προσαρμῶζονται πρὸς τὴν νοοτροπίαν τῶν ἰθαγενῶν παρὰ οἱ Χριστιανοί. . . . Εἰς τὰ ὅμματα πολλῶν τὸ Εὐαγγέλιον ταυτίζεται μὲ τὴν ἀποικιοκρατείαν. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία πανταχόθεν βάλλεται. Οἱ Ἀφρικανοὶ καθ' ὁμάδας προσχωροῦν πρὸς τὸ Ἰσλάμ».

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ώφίκιον εἰς Ὁμογενή

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἀπένειμε τὸ ὁφίκιον τοῦ Ἀρχοντος Δεπουάτου εἰς τὸν ἐκ Lowell ἐκλεκτὸν ὁμογενή κ. Ἡλίαν Κολοφωληᾶν, ἐπισκεφθέντα πρό τινων ἐβδομάδων τὸ Σεπτὸν Πατριαρχεῖον. Συγχαίρομεν αὐτῷ θερμῶς.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας, μετὰ τοῦ κ. Ἡλία Κολοφωληᾶ, λαβόντος τὸ Ὁφίκιον τοῦ Ἀρχοντος Δεπουάτου.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

▶ Τῇ 29ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔ., Σαββάτῳ, μεταβάς εἰς Pittsburgh, Pa., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ νεοδημητῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, τῇ δὲ ἐπαύριον, Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου, προέστη τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐχειροθέτησεν εἰς Σακελλάριον τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Αἰδεσ. Ἰωάννην Πίτην.

▶ Τῇ 6ῃ Μαΐου, Σαββάτῳ, ἐπισκεφθεὶς τὴν Μιννεάπολιν, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, τῇ δὲ ἐπαύριον Κυριακῇ προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ.

▶ Τῇ 8ῃ Μαΐου προσεκύνησεν εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἀγίου Γεωργίου ἐν Μιννεαπόλει καὶ Ἀγίων Ἀναργύρων ἐν Rochester, Minn.

▶ Τῇ 15ῃ Μαΐου ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Baltimore, Md., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ, τῇ δὲ ἐπαύριον προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀκολούθως

δὲ προσεκύνησε εἰς τὸν ἕτερον Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

▶ Τῇ 17ῃ Μαΐου ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρκαδίας κ. Ἐπιφανίου.

▶ Τῇ 20ῃ Μαΐου μεταβάς εἰς Σικάγον, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῶν Κοινοτικῶν Κέντρου. Συνηντήθη μετὰ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Δημάρχου τῆς Πόλεως κ. Γεωργίου Τσάτσαρη.

▶ Τῇ 21ῃ Μαΐου προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐν Gary, Ind., καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κοινοτικῶν Κέντρου. Συνηντήθη μετὰ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Δημάρχου τῆς Πόλεως κ. Γεωργίου Τσάτσαρη.

▶ Τῇ 27ῃ Μαΐου ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ κ. Σοφοκλέους Βενιζέλου, καὶ ἀντεπεσκέφη αὐτὸν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτοῦ.

▶ Τῇ 22ῃ Μαΐου προήδρευσε συσκέψεως Ἱερέων καὶ Προέδρων Κοινοτήτων καὶ Ἐπιτροπῆς Welfare τοῦ Σικάγου.

▶ Τῇ 27ῃ Μαΐου, Σαββάτῳ, προέστη τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

▶ Τῇ 28ῃ Μαΐου, Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος.

▶ Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς Κυριακῆς ἠυλόγησε συγκέντρωσιν τῆς Πανιμβριακῆς Ἀδελφότητος περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Ἰμβρου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἐφορεία τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Brookline, Mass., ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῇ 18ῃ Μαΐου, ἐ. ἔ., ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

1. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ συμπληροῦται καὶ διὰ Κολλεγίου Ἀμερικανικοῦ τύπου, ὅπως ὅλα δηλαδὴ τὰ Ἀμερικανικὰ Κολλέγια, τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1961, θὰ λάβῃ δὲ τὴν ὁλοκληρώσιν του ἐντὸς 4 ἐτῶν.

2. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ θὰ ἔχῃ κύκλον σπουδῶν 3 ἐτῶν, ὅπως ὅλα αἱ Ἀμερικανικαὶ Θεολογικαὶ Σχολαί, θὰ ἐπανδρωθῇ δὲ καὶ μὲ κατὰλληλον Θεολογικὸν Προσωπικόν. Μέχρι τέλους τοῦ 1965 θὰ ἀποκτήσῃ τμήμα Graduate Department, πρὸς μετεκπαίδευσιν καὶ εἰδίκευσιν εἰς θεολογικοὺς κλάδους.

3. Τὸ Κολλέγιον καὶ ἡ οὕτως ἀρτισθησομένη Θεολογικὴ Σχολή,

θὰ ἀποτελέσωσι κανονικὰς Πανεπιστημιακὰς Σχολάς, περίξ δὲ αὐτῶν τῶν Σχολῶν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ἢ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Hellenic University Foundation, ἵνα ἀποκτηθῇ εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον καὶ ἄλλη Σχολή, καὶ ἀποτελεσθῇ οὕτως εἰς οὐσιαστικὸς πυρὴν τοῦ «Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου».

4. Τὸ Hellenic University Foundation, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον προστασίαν καὶ αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ λειτουργῇ ὡς Ἑρηνικὴ ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου Ἐπιτροπή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Περὶ τοῦ Welfare Foundation τοῦ Σικάγου

Κατόπιν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Welfare Foundation of Chicago ἀναθεωρήσεως τοῦ ἀρχικοῦ τῆς σχεδίου περὶ ἰδρύσεως Γηροκομείου ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Σικάγου, καὶ κατόπιν νέας ἀποφάσεως αὐτῆς, ὅπως τὰ σχέδια τῆς ἀγορᾶς, τῆς οἰκοδομῆσεως καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦτοῦ ἐκτελεσθῶσιν ἐν τῇ πόλει τοῦ Σικάγου, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή ἔχει πάντα λόγον νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν νέαν ταύτην προσπάθειαν καὶ νὰ εὐχρηται, ὅπως αὕτη ἀχθῇ συντόμως εἰς αἴσιον πέρας.

Τὸ Welfare Foundation θὰ διοικῇται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς (Board of Trustees), τῆς ὁποίας Chairman εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, Ἐκτελεστικὸς δὲ Πρόεδρος ὁ ἐκάστοτε Ἐπίσκοπος τῆς Β' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, τῆς ὁποίας ἔδρα εἶναι τὸ Σικάγον.

Αἰδ. Δ. Κωνσταντέλλος

Ὁ Αἰδ. κ. Δημήτριος Κωνσταντέλλος, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνορθόδοξου Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, Perth Amboy, N. J., ἐξελέγη ὡς Teaching Assistant τοῦ κλάδου τῆς Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου Rutgers, ἀπὸ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1961-62. Ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» συγχαίρει θερμότερα τὸν π. Δ. Κωνσταντέλλον καὶ πολύτιμον συνεργάτην αὐτοῦ, διὰ τὸν ἐπάξιον τοῦτον διορισμόν.

Ἡ Ὁργάνωσις Γκάπα

Ἡ Ἐθνικοθρησκευτικὴ Ὁργάνωσις Γκάπα, Στοὰ «Συναγεμρῶς» ἀριθ. 161, Νέας Ὑόρκης, προεκήρυξε Διαγωνισμόν Ἑλληνομαθείας μὲ ἔπαλθα συνολικῆς ἀξίας \$850.

Ὁ Αἰδ. Λεωνίδας Παχύγιαννης δεχόμενος παρὰ τῆς κ. Γ. Ἀδοντάκη, Προέδρου τῆς Φιλοπτώχου τῆς Κοινότητος Ἀγίας Τριάδος, Salt Lake City, Utah, ἐπιταγὴν \$400.000 ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν τοῦ Σεπτοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου.

Philoptochos Society of Salt Lake City, Utah

On March 11, the Philoptochos Society of Salt Lake City, Utah, "Holy Mother," held its first annual Fashion Show and Luncheon in the Memorial Auditorium of the Church. Over 400 people attended this Fashion Show and Luncheon, the largest of its kind in Salt Lake City, which enjoyed great success. The ladies of Philoptochos charitably decided to turn over the entire profits of \$400.00 to the Patriarchal Charities of the Ecumenical Patriarchate through the Archdiocese.

Shown in the picture are, from left to right, Mrs. George Comarell, Treasurer; Mrs. Steven Poulos, Co-Chairman of the Fashion Show; Rev. Leon A. Pachis, Spiritual Advisor of Philoptochos, accepting the check on behalf of the Archdiocese; Mrs. George Adontakis, President of Philoptochos; Mrs. Andrew Souvall, Co-Chairman of the Fashion Show; and Mrs. Sam Kastanis, Secretary of Philoptochos.

ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. ΚΑΙ Ν.

Δωρεὰ \$3,500.00

Πολυμερές καὶ πολύτροπον εἶναι τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον διεξάγει ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, εἴτε διὰ τοῦ Ὁρφανοτροφείου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, εἴτε διὰ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Βοηθοῦνται οὕτω τὰ ὀρφανὰ τοῦ Γένους καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Κων-

σταντινουπόλει. Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἐπιστολή μαρτυρεῖ περὶ τῆς μερίμνης τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἀπόρων κορασίδων ἐν Ἑλλάδι:

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΑΠΟΡΩΝ ΚΟΡΑΣΙΔΩΝ

Ἀθῆναι, 21 Μαρτίου 1961

Πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Κύριον Κύριον Ἰάκωβον Εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Σεβασμιώτατε,

Εὐσεβάστως λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος ὅτι, ὑπὸ τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων διεθιβάσθη ἡμῖν, λόγῳ ἀρμοδιότητος, ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 20.12.1950 ὑμετέρου γράμματος ἀποσταλεῖσα πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα ἐκ Δολ. 3,500.00 ὑπ' ἀριθμὸν 12717/20.12.60 ἐπιταγή, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῶν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἡμῶν σκοπῶν λογισμῶν τῶν ὑπὸ τὴν ὑμέτεραν ποιμαντορίαν φιλοπτώχων ἀδελφοτήτων, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐκ Δολ. 1,093.00 ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου εὐγενῆς εἰσφορά τῆς ὑφ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ εἰς δραχμάς προῖον τῆς ἐπιταγῆς ταύτης κατεθέσαμεν εἰς τὸν παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζίῃ τῆς Ἑλλάδος λογαριασμὸν καταθέσεων ἡμῶν, τηρήσαντες καλὴν σημείωσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν διευθύνσεων τῶν ἐπὶ μέρους δωρητῶν κατὰ τὸ ποσὸν τῶν φιλανθρωπῶν αὐτῶν δωρεῶν, ὡς αὐταὶ περιλαμβάνονται ἐν τῇ προκείμενῃ Α.Μ. τὸν Βασιλέα ἀποσταλεῖσα κα-

ταστάσει, τὸ μὲν ἵνα ἐν τοῖς ἐκδοθησομένοις βιβλιαρίοις ἀποκαταστάσῃ ὡς μνημονευθῇ τὸ ὄνομα αὐτῶν, τὸ δὲ ἵνα γνωρίσωμεν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν δωρητῶν τούτων τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ τῆς δωρεᾶς αὐτῶν εὐεργετηθησομένων κορασίδων.

Εὐχαριστοῦντες καὶ αὐθις ὑμᾶς διὰ τὸ θερμὸν ὑμῶν ἐνδιαφέρον τὸ ἐπιδεικνύμενον πρὸς εὐδῶσιν τῶν σκοπῶν ἡμῶν, συγχαίροντες δὲ ὑμῖν διὰ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῆς καθ' ὑμᾶς Θεοσώστου Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὰ κοινωνικὰ ἔργα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὰς εὐχὰς ὑμῶν καὶ τὰς εὐλογίας,

Διατελοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ
Σεβασμιότητι,

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ
βαθυτάτου σεβασμοῦ,

Ὁ Πρόεδρος
ΙΩ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Γ' Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Μελέτιος ἀπέστειλε δωρεὰν πρὸς πάντας τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς τῆς ὑπ' αὐτὸν Γ' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (Νέας Ἀγγλίας) τὰ κάτωθι βιβλία:

1. «Ὁ Πνευματικὸς καὶ τὸ Ἔργον του», ἔκδοσις «Ἀποστολικῆς Διακονίας»,

2. «Ἡ Ἱερωσύνη κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου κ. Διονυσίου, καὶ

3. «Ἐνα προσκλητήριον διὰ κάθε Χριστιανὸν» τοῦ Συλλόγου «Ἀπόστολος Παῦλος»,

πρὸς καλλιτέραν ἀντιμετώπισιν τοῦ βάρους καὶ δυσκόλου πνευματικοῦ ἔργου αὐτῶν.

Δ' Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος μεταβάς τῃ 14 Μαΐου εἰς Seattle, Wash., ἐτέλεσε τὴν ἐκσκαφὴν τοῦ ἐδάφους ἐνθα θὰ ἀνεγερθῇ νέος Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καὶ σχολικὸν κτίριον ἀξίας \$450,000. Ἐβληθεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Αἰδ. Νικήτα Παλάση. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, αὐθορμήτως προσεφέρθησαν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος \$35,000. Ἡ πλέον συγκινητικὴ δωρεὰ ἦτο ἡ τοῦ μικροῦ ἱερόπαιδος Δημητρίου Καλωρῆ, ὅστις προσέφερεν ὅλας τὰς οἰκονομίας του ἀνερχομένης εἰς \$200. Ἀξιοὶ συγχαρητηρίων εἶναι τόσοι ὅσοι εὐσεβεῖς μικροὶ Δημήτριος Καλωρῆς, ὅσον καὶ οἱ εὐτυχεῖς γονεῖς του, οἱ ἀναθρέψαντες αὐτὸν ἐν νοθεσίᾳ Κυρίου.

Θ' Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια (Καναδάς)

► Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλαίας κ. Ἀθηναγόρου, συνήλθε τῇ 2ῃ Ἰουνίου ἐ.ξ. ἐν Ottawa τὸ Τοπικὸν Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον.

► Ἐγοράσθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος Τορόντο οἰκόπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἀνεγερθῇ νέος Ἱερὸς Κοινοτικὸς Ναός.

► Τῇ 27ῃ Μαΐου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλαίας κ. Ἀθηναγόρου διωργανώθη ἐν Τορόντῳ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐνσωματώσει τῶν Βορειοελληνικῶν Σωματείων τοῦ Τορόντο μετὰ τῆς Παμμακεδονικῆς Ὁμοσπονδίας.

► Πρωτοβουλία προγραμματικῇ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλαίας κ. Ἀθηναγόρου, συνήλθε τῇ 7ῃ Μαΐου ἐν Τορόντῳ πολυπληθὴς σύσκεψις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν διαφόρων ἐν Καναδᾷ Ἐκκλησιῶν.

Ι' Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια (Νότιος Ἀμερικὴ)

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰσήχθη εἰς τὰ λύκεια τοῦ Σαντιάγου, πρωτευούσης τῆς Χιλῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸ πρῶτον λύκειον θηλέων, περιλαμβάνον 2,500 μαθητρίας. Ὑπάρχει προοπτικὴ ἐπεκτάσεως τοῦ μέτρου τούτου καὶ εἰς ἄλλα λύκεια. Αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἐγκαινιάσθησαν διὰ διαλέξεως τοῦ Ἑλληνος Γεν. Προξένου κ. Γαβριὴλ Μουστάκη, μὲ θέμα τὸν κλασσικὸν καὶ βυζαντινὸν πολιτισμὸν, ἐπηκολούθησε δὲ προβολὴ τῆς παρεμφεροῦς κινηματογραφικῆς ταινίας «Συνάντησις δύο πολιτισμῶν».

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀνετέθη πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸν Χιλιανὸν ἑλληνιστὴν κ. Μιγέλ Καστέλλιο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔνθερμος φιλέλλην καὶ ἐμβριθὴς μελετητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ γραμματολογίας.

ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπισκόπου Διονυσίου Α. Ψαριανοῦ: «Ἡ Ἔργασία ὑπὸ Ἑννοίαν Χριστιανικὴν». Ἀθήναι, 1960.

Ἀρχ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδου: «Βηθλεεμικοὶ Ἀντίπαλοι καὶ Ἰορδάνεια Νάματα». Ἀθήναι, 1960.

Π. Οἰκονόμου-Γκούρα, Πρεσβευτοῦ: «Τὸ Δόγμα Τρούμαν καὶ ἡ Ἀγωνία τῆς Ἑλλάδος». Ἀθήναι, 1957.

Νικολάου Π. Μπρατσιώτου: «Εἰσαγωγή εἰς τοὺς Μονολόγους τοῦ Ἱερεμίου». Ἀθήναι, 1959.

Νικολάου Δ. Μανούσης: «Ἡ Σύγχρο-

νος Διεθνὴς Κοινωνικὴ Πολιτικὴ». Ἀθήναι, 1958.

Ἐπιφαν. Ἱ. Θεοδοωροπούλου: «Σπυρίδων Σγουρόπουλος — ὁ Ἀφανὴς Πρεσβύτερος». Ἀθήναι, 1961.

Ἱω. Θ. Παναγοπούλου: «Ἀνεξιθρησκεία καὶ Προσηλυτισμός». Ἀθήναι, 1960.

Βασιλείου Δ. Κυριαζοπούλου: «Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης 1926—1960». Θεσσαλονίκη, 1960.

Ἐπιθεώρησις Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου». Ἀθήναι, 1960.

Ἀρχεῖον τοῦ Θρακικοῦ Λαογραφικοῦ καὶ Γλωσσικοῦ Θησαυροῦ». Ἀθήναι, 1960.

Ἀθῶν Δωροθέου: «Οἱ Κατανυκτικοὶ Λόγοι». Βόλος 1960.

Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου: «Τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἡ Θέσις του ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ». Ἀθήναι, 1957.

Παναγιώτου Κ. Χρήστου: «Πανηγυρικός Τόμος Ἑορτασμοῦ τῆς Ἑξακοσιοστῆς Ἐπετείου τοῦ Θανάτου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης». Θεσσαλονίκη, 1960.

Μία Βυζαντινὴ Ἐκκλησοῦλα στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης

Στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης — στὸ περίφημο μοναστήρι τοῦ Σεβετόν, στὸ Βέλγιο — μιὰ δλόκληρη ἑκκλησία εἰκονογραφεῖται κατὰ τὴν γνήσια ὀρθόδοξη βυζαντινὴ παράδοσι ἀπὸ δύο Ἑλληνας ἁγιογράφους. Ἡ μονὴ αὕτη τῶν Βενεδικτίνων ἔχει διεθνή χαρακτῆρα καὶ χωρίζεται σὲ δύο τμήματα, τὸ Ὁρθόδοξο καὶ τὸ Καθολικό. Κάθε τύπος λατρείας ἔχει καὶ τὴ δική του ἑκκλησία. Κάθε τόσο στὸ μοναστήρι τοῦ Σεβετόν γίνονται θεολογικὰ συνέδρια πού ἀσχολοῦνται μὲ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸν Καθολικισμό. Οἱ Βενεδικτινοὶ κληρικοὶ τοῦ Σεβετόν εἶναι ἔνθερμοι κήρυκες τοῦ Βυζαντίου, τῆς βυζαντινῆς τέχνης καὶ παραδόσεως. Ἀγαποῦν πολὺ τὴν ὀρθόδοξη μορφή τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐξομάλυνση τῶν διαφορῶν πού χωρίζουν τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοὺς Καθολικούς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο θελήσανε νὰ ἔχουνε μιὰ πρότυπη βυζαντινὴ ἑκκλησία καὶ καλέσανε τοὺς δύο Ἑλληνας ἁγιογράφους, κ. Ράλλην Κοψίδην καὶ κ. Γ. Χοχλιδάκη, μαθητὰς τοῦ κ. Φώτη Κόντογλου.

Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ρώμης

Ἐξεδόθη συλλογὴ θεολογικῶν με-

λετῶν εἰς ἓνα τόμον ἐπὶ τοῦ Παπικοῦ πρωτείου, ἐκθέτουσα πᾶς ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἀντιρρήσεις. Ὁ τίτλος του εἶναι «Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πέτρου» καὶ συγγραφεῖς τέσσαρες Ρώσσοι καθηγηταί. Ἰδοὺ τὰ διαπραγματευόμενα θέματα κατὰ σειράν:

1. «Ἡ Ἐκκλησία ἡ προκαθημένη τῆς ἀγάπης».

2. «Ἡ θέσις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ».

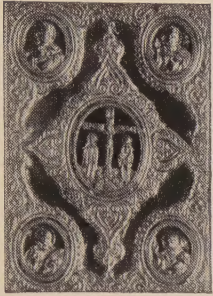
3. «Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, τὸ πρωτεῖον καὶ ἡ διαδοχὴ του ἐν τῇ Βυζαντινῇ Θεολογίᾳ».

4. «Τὸ πρωτεῖον κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν».

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τιμωμένων ἐπ' ὀνόματι

Ἀγίου Ἀθανασίου	1
Ἀγίας Αἰκατερίνης	2
Ἀγίου Ἀλεξίου	1
Ἀναλήψεως	2
Ἀγίων Ἀναργύρων	3
Ἀγίου Ἀνδρέου	2
Ἀγίου Ἀντωνίου	2
Ἀγίων Ἀποστόλων	3
Ἀγίας Βαρβάρας	4
Ἀγίου Βασιλείου	7
Ἀγίου Γερασίμου	1
Ἀγίου Γεωργίου	45
Ἀγίων Γεωργίου καὶ Δημητρίου ..	1
Ἀγίου Δημητρίου	20
Ἀγίου Διονυσίου	2
Ἀγίου Ἐλευθερίου	1
Ἀγίας Ἐλπίδος	1
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου	52
Ζωοδόχου Πηγῆς	3
Ἀγίων Θεοδώρων	1
Ἀγίου Ἰωάννου	14
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	40
Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ..	28
Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος	9
Ἀγίου Νικολάου	30
Ἀγίας Παρασκευῆς	1
Παναγίας Παντανάσσης	1
Ἀγίου Παντελεήμονος	1
Ἀγίων Πάντων	4
Ἀγίου Παύλου	2
Ἀγίου Πέτρου	1
Προφήτου Ἡλιοῦ	3
Ἀγίας Σοφίας	7
Ἀγίου Σπυρίδωνος	8
Ταξιάρχων	4
Ταξιάρχων καὶ Ἀγ. Χαραλάμπους ..	1
Τιμίου Σταυροῦ	3
Τιμίου Σταυροῦ καὶ Ἀγ. Τριάδος ..	1
Τριῶν Ἱεραρχῶν	1
Ἀγίας Τριάδος	51
Ὑπαπαντῆς	1
Ἀγίου Χαραλάμπους	1
Κονότητες στερούμεναι Ναοῦ ἢ μετὰ Ναοῦ ἄνευ ὀνόματος	27

Ι. Εὐαγγέλιον

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν:

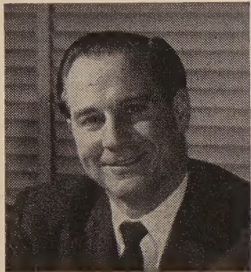
- α) Τῶν Λειτουργῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Πίστεως,
- β) Τῶν Δ. Σ. καὶ Μελῶν τῶν Κοινοτήτων μας, καὶ
- γ) Ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν Ὁμογενῶν

ὅ τ ι

Ι. Δισκοπότηρον

Τὸ ἐν Νέα Ὑόρκῃ Ἑλληνικὸν Κατάστημα ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ, ὑπὸ τὴν δ)σιν τοῦ κ. Χριστοφ. Πετροπουλέα καὶ τὸ διεθνὸς φήμης Ἑργοστάσιον Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν ΒΑΣ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ ἐν Ἀθήναις, ὠθούμενα ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς, σ υ ν ε β λ ῆ θ η σ α ν διὰ νὰ δημιουργήσουν καὶ παρουσιάσουν ἐνταῦθα μίαν πλήρη, διαρκὴ καὶ ἀρίστης προβολῆς Ἐκθεσιν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ, περιλαμβάνουσιν: Ἀρτοφῶρια, Δισκοπότηρα, Σταυροὺς Ἀγιασμοῦ καὶ Εὐλογίας, Εὐαγγέλια, Ἀποστόλους, κ.λ.π. με ἐπίχρυσα χαρακτὰ καλύμματα, Ἐξαπτέρυγα, Μυροδοχεῖα, Θυμιατήρια, Κανδύλας, Πολυελαίους, Μανουάλια, κ.λ.π., κ.λ.π. Οὕτω παρέχεται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ πρώτην φορὰν ἡ εὐχέρεια τῆς ἐπιτοπίου ἐπιλογῆς καὶ ἀγορᾶς τῶν θαυμαστῆς τέχνης καὶ ἐμφάνισεως Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν, παραγωγῆς Β. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ, εἰς τιμὰς σχεδὸν ἐργοστασίου καὶ χωρὶς τὴν ταλαιπωρίαν τῆς ἀμφιβόλου ἐκλογῆς τῶν ἀπὸ καταλόγους ἐξ Ἑλλάδος.

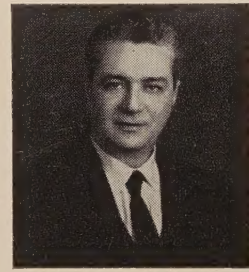
ΧΡ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑΣ

ΓΡΑΨΑΤΕ ἢ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ:

PALLADION SHOPPING CENTER

598 Ninth Avenue New York, N. Y.

Τηλέφωνον: CI 5-6869

ΒΑΣ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ -- ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ -- ΑΡΙΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

Περιοδικὰ Ληφθέντα

«Ὁρθοδοξία», Κων) πόλεως
«Ἀπόστολος Ἀνδρέας», Κ) πόλεως
«Πάνταινος», Ἀλεξανδρείας
«Νέα Σιών», Ἱεροσολύμων
«Ἀπόστολος Βαρνάβας», Κύπρου
«Ἐκκλησιαστικὴ Ζωή», Κύπρου
«Ἐκκλησία», Ἀθηνῶν
«Θεολογία», Ἀθηνῶν
«Γρηγόριος Παλαμᾶς», Θεσσαλον.

«Ὁ Ποιμὴν», Μυτιλήνης
«Ὁρθόδοξος Σκέψις», Ἀθηνῶν
«Ζωή», Ἀθηνῶν
«Σωτήρ», Ἀθηνῶν
«Ἀκτίνες», Ἀθηνῶν
«Ἀνάπλασις», Ἀθηνῶν
«Ἀπολύτρωσις», Ἀθηνῶν
«Τρεῖς Ἱεράρχαι», Ἀθηνῶν
«Χριστιανικὲς Πενιές», Ἀθηνῶν
«Συζήτησις», Ἀθηνῶν
«Ἑλληνικοὶ Ὁρίζοντες», Ἀλεξαν.

«Ὁ Αἰὼν», Ἀθηνῶν
«Ἡ Φωνὴ τῶν Ἀποδήμων», Ἀθην.
«Γεν. Ἑθνικὴ Ἐπιθεώρησις», Ἀθ.
«Ὁ Κρίκος», Λονδίνου
«Ὁ Λόγος τοῦ Σταυροῦ», Ἀθηνῶν
«Πορευθέντες», Ἀθηνῶν
«Εὐθύνη», Ἀθηνῶν
«Glasnic», Βελιγραδίου
«Ahepan» - «Gara Tribune» -
«Athene» - «Holy Cross» - Ἀμερικῆς
«Irenicon», Παρισίων

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

- Ὅπως πέρυσιν ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα δύο ομάδας μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν Σχολείων, οὕτω καὶ ἐφέτος θὰ ἀποστείλῃ ἄλλας δύο ομάδας διὰ νὰ παραθερίσουν εἰς τὰς ἀρίστας παιδικὰς θερινὰς κατασκηνώσεις δύο Τραπεζῶν.
- Ἐνισχύσατε τὸν θεσμὸν Παραθερισμοῦ Ἑλληνοαμερικανοπαίδων εἰς Ἑλλάδα, μερίμνη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς (Τμήμα Παιδείας).

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑΝ ΣΑΣ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

Η ΕΛΛΑΣ ΣΑΣ ΚΑΛΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ

Γνωρίζετε ότι τὰ χρόνια περνούν. Οἱ γεροντότεροι τῶν οἰκογενειῶν σας δὲν γίνονται νεώτεροι. Σὰς ποθοῦν, εὐρισκομένους εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ θέλουν νὰ σὰς ξαναῖδουν.

Μὴ περιμένετε νὰ πλουτίσετε. Οἱ ἰδικοὶ σας ἀδημονοῦν νὰ σὰς ἴδουν. Μὴ ἀναβάλετε τὴν ἐπίσκεψίν σας μέχρις ὅτου μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ἢ πατριώτας σας φύγουν γιὰ πάντα.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ 1961

Σὰς ἀναμένει μεγάλη ὑποδοχή. Θὰ σὰς ὑποδεχθῶν ὅλοι με ἀνοικτὰς ἀγκάλας — ὁ ἱερεὺς, ὁ δήμαρχος, ὁ νέος διδάσκαλος. Καὶ τὰ μάτια σας θὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς! . . .

Θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν με τὴν καρδιὰν ἀνανεωμένην ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

GREECE

σημαίνει χρῶμα, φῶς, φιλοξενία, καὶ ζῆλος.

Ὁ πράκτωρ σας θὰ σὰς ἐφοδιάσῃ με ἐπίκαιρα τουριστικὰ φυλλάδια . . . ἢ γράψετε εἰς τὴν National Tourist Organization of Greece, 120 East 56 Street, New York 22, N. Y.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER \$50,000,000

Complete Banking Facilities

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

at 35th Street. Opposite Macy's

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

Member Federal Deposit Insurance Corporation

REV CONST BAPTIS
313 BAY ST-POBOX 416
TARPON SPRINGS FLA

Printed by
"COSMOS" PRINTING CO., Inc.
203-205 West 25th Street
New York 1, N. Y.